

IMMACULATA

4/2000

č.50

Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné v roce 2000

- Červenec** - Aby se naše víra v Boha Otce projevovала v konkrétním a upřímném přijetí bratří v ekumenickém duchu.
- Srpen** - Aby se tajemství Nanebevzetí Panny Marie stalo pro nás znamením života, tak jako pro sv. Maxmiliána.

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě svěřil Bůh celý řád milosrdenství. Já,... nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností cokoliv se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhladila všechny bludy“, abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a lhostejných duších a tímto způsobem přispěl k co největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obrácení a posvěcení, vždyť Tvými rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

- Dovol mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno.

- Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřáteli.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěření.

Milí čtenáři,

probíhá Jubilejní rok 2000, který prožíváme ve znamení pouti do domu Otce.

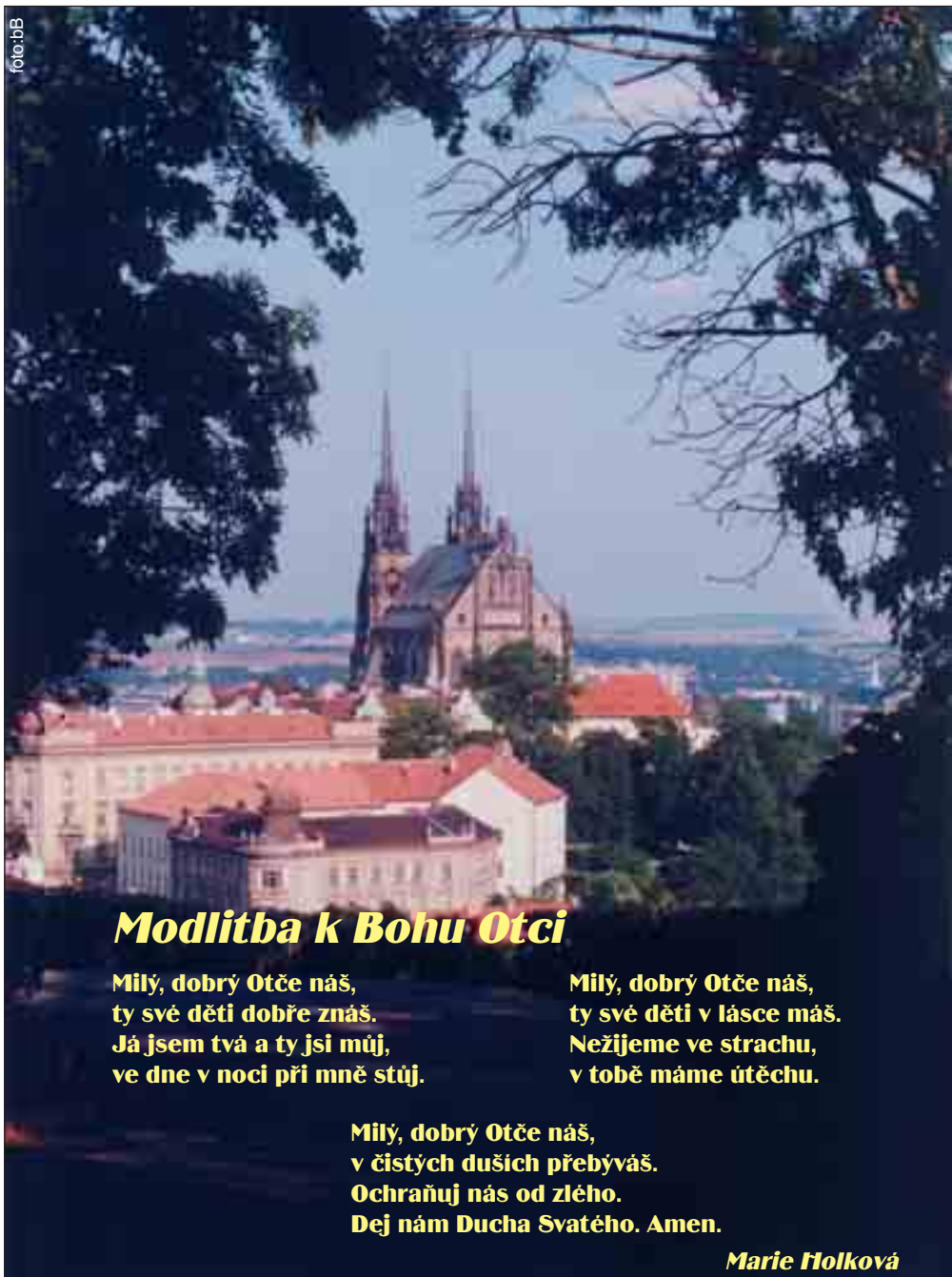
Ale jak to, že nejsme doma u Otce, jak se to stalo, že jsme odešli, že jsme někam zbloudili? Připomeňme si podobství o mar-notratném synu (Lk 15,11-32). *Otče, dej mi mé dědictví, já chci žít podle svých představ... Odešel z domu.* Mladší syn si nevážil toho, že má dům a v něm otce. Jako by byl slepý. Odešel hledat své štěstí. Když ztroskotal, zjistil, že nejlepším místem byl přece jen dům otce a člověkem, který ho nejvíce miloval, jeho otec. Rozhodl se vrátit zpět ke svému otci. Když byl ještě daleko, otec ho zpozoroval a s pohnutím mu vyšel naproti. Ano, otec čeká na svého syna, není mu lhostejný osud syna. *Otče, zhřešil jsem proti Bohu i proti tobě... Honem přinesete nejlepší šaty a oblečte ho... dejte mu prsten... dejte mu obuv... veselme se, protože tento můj syn byl mrtev a zase žije...*

Starší syn zůstal pracovat u otce, nevezl si své dědictví a nikam nedešel. Zdálo by se, že je to dobrý syn, že on je rád se svým otcem, ale ze závěru podobství poznáváme, že ani on nepoznal zcela otce. Byl zlý, že mu otec nikdy nedal ani kůzle, aby se po-veselil se svými přáteli, ale když se vrátil mladší syn, nechal zabít vykrmené tele. Necítil se u otce jako syn, ale jako nájemník. Otcí však záleží nejen na ztraceném synu, ale i na tom, který zůstal doma. *Dítě, ty jsi pořád se mnou a všechno, co je moje, je i tvé* Vysvětluje mu, že i ten, kdo klopytl nepřestal být synem, a když se vrátí, že je to velký důvod k oslavě.

V postavě kterého syna se poznáváme? Oba synové potřebují znovu objevit svého otce a stejně my musíme znovu objevit svého nebeského Otce. Abychom to mohli učinit, musíme se vydat na cestu domů, k Otci, který na nás čeká. Musíme si přiznat, že jsme Ho opustili a On nás jistě přijme zpět a budeme se radovat.

Letos nás církev vybízí k poutím, vydejme se na cestu i my. Učíme zpytování svědomí a využijme možnost přijmout svátost smíření. Nezapomeňme, že se nám nabízejí také plinomocné odpustky (viz Immaculata č.49, str.12). Jděme za Otcem - Otec na nás čeká.

br. Bohdan

Modlitba k Bohu Otci

**Milý, dobrý Otče náš,
ty své děti dobře znáš.
Já jsem tvá a ty jsi můj,
ve dne v noci při mně stůj.**

**Milý, dobrý Otče náš,
ty své děti v lásce máš.
Nežijeme ve strachu,
v tobě máme útěchu.**

**Milý, dobrý Otče náš,
v čistých duších přebýváš.
Ochraňuj nás od zlého.
Dej nám Ducha Svatého. Amen.**

Marie Holková

Ze života sv. Františka z Assisi

(Pokračování)

První učedníci (1208)

První prostá kázání Františkova, jež hlásal v chrámu sv. Jiří, se podobala ohni, jež všemno stravuje. Lid, který se jeho kratičkových promluv stále víc a více zúčastňoval, se k němu cítil být stále více přitahován. Většina jeho posluchačů se zdála být naplněna tímž Duchem Páně, jež z něho mluvil. Všichni pozorně naslouchali, jak jim líčí pomíjivost všeho, co je ve světě, a jak je upozorňuje na bláznivou snahu mnohých lidí, kteří se snaží světu zalíbit, jemu sloužit a podle něho žít. S vděčností přijímali jeho prostinké spasitelné pokyny, jak by měli zařídit svůj život, aby dosáhli nehasnoucího štěstí, které bude trvat po celou věčnost.

Své promluvy František začínal obyčejně slovy: „Kéž vás Bůh naplní pokojem,“ protože, jak později sám řekl, tento pozdrav mu vnuknul sám Bůh. Tímto pozdravem chtěl naznačit, že první podmínkou pokoje a míru mezi lidmi je, aby pokoj sídlil v srdci každého jednotlivého člověka. Vnitřní pokoj však schází v srdcích těch, kteří se vyznačují přílišnou náklonností k tvorům, ke světu a jeho rozkoším. Člověk se žene za světskými rozkošemi, ale když je okusí, je jeho srdce mnohem neklidnější než dříve. Pachtí se po cti a vážnosti a když jich dosáhl, žádná světská důstojnost ho neuspokojuje. Shromažďuje lakotné časné statky, ale čím více jich má, tím více po nich touží; tudíž ani mamon nepřináší pravý pokoj. Čím kdo má vyšší postavení ve světě, tím větší má starosti; čím více má kdo majetku, tím méně se můžeme u něho setkat s pravou radostí, spokojeností a pokojem. S majetkem je velmi často spojen nepokoj, jež působí hřích.

Proto František svým vlastním příkladem doporučoval svým posluchačům chudobu, odtrže-

ní od světa a pokání, jako neomylné prostředky k dosažení pravého vnitřního pokoje. Uvědomoval si, že není jiné příčiny ustavičného nepokoje, nesvornosti a nelásky mezi lidmi než onen trojý jed žádostivosti - těla, očí a srdce.

Prostá Františkova slova nezůstala bez účinku u posluchačů, kteří na jeho kázání přicházeli. Někteří jimi byli povzbuzeni k pokání a polepšení života, jiní dokonce pojali pevný úmysl přidružit se k Františkovi a žít v chudobě tak jako on.

Prvním, kdo se odhodlal k jeho následování, byl zámožný měšťan assiský, Bernard z Quintavalle. Dlouho se obíral myšlenkou opustit tento svět a žít jako František v chudobě a kajícnosti. Ano, byl již odhodlán se k němu přidružit, ale dříve se chtěl přesvědčit, zdali je skutečně tak svatý a ctinný, jakým se zdál být. Dlouho pozoroval jeho chování a způsob života a dokonce jej několikrát pozval za tím účelem k sobě, až jednou jej podrobil zkoušce, aniž by František něco tušil.

Jednoho dne jej zase pozval k sobě a zdržel jej u sebe až do noci. Když se František chystal odejít do své chatrče v Rivotorto, přemluvil jej, aby zůstal u něho přes noc, protože je venku tma, počasí sychravé a do jeho chatrče dosti značný kus cesty. František pokorně přijal přátelskou nabídku, aniž by tušil, že to vše již bylo napřed Bernardem promyšleno.

Po zbožné modlitbě se František položil na lůžko, jež mu jeho hostitel připravil ve své vlastní ložnici, aby mohl pozorovat každý jeho pohyb. Za tím účelem nechal také hořet noční lampu. Sám pak také ulehl a za chvíli začal předstírat, že spí, ačkoliv přimhouřenýma očima pozoroval každé hnutí svého hosta. Byl velmi zvědav, zdali František bude celou noc spát, protože slyšel vypravovat od lidí, že jej často viděli v noci na osamělém místě klečet

v modlitbách. Asi půl hodiny František odpočíval zcela bez hnutí. Když však slyšel pravidelné dýchání svého hostitele, pomyslel si, že už usnul. Vstal tiše z postele, padl na kolena a začal se modlit s očima i rukama pozdvíženýma ke kříži. Pak se tak pohroužil do své modlitby, že zapomněl na to, kde je a nevěsil si také, že jej jeho hostitel pozoruje. Nehybně hleděl na bolestnou tvář Ukřižovaného, jako by se byl proměnil v mramorovou sochu, pouze hojně slzy řinoucí se z jeho očí a pohybující se rty svědčily o vnitřním pohnutí a svatém zanícení. Chvillemi se také ozývaly z jeho rtů slabé vzděchy a šepot, jenž se někdy stával tak zřetelný, že Bernard slyšel zcela jasně slova: „Můj Bože, mé všechno! Můj Bože, mé všechno!“ Tato slova čím dále tím vroucněji splývala z jeho rtů.

Jako tichý svědek dojemného výjevu se Bernard vůbec nehýbal, aby Františka nevyrušil z jeho zbožného zanícení. Sám také potichu pronášel tatáž slova jako František. Můj Bože, mé všechno! Uvažoval o nich, jako to činil jeho host. Rozjímal o nesmírné dobrotě a lásce Boha, který ani vlastního Syna neušetřil, ale poslal jej na svět, aby vytrhl lidstvo z hrozící záhuby a postaral se o spásu nesmrtelných duší...

Dlouho setrval František na modlitbách, až teprve k ránu se zase uložil na lůžko, aby se posilnil krátkým spánkem.

„Tento mládenec je opravdu pravým sluhou Božím,“ pomyslel si Bernard, „teď jsem přesvědčen, že se nejenom zdá být ctnostný a svatý, ale že jím také opravdu je.“

Druhý den ráno, aniž by se slůvkem zmínil o tom, čeho byl minulé noci svědkem, propustil Františka domů a zároveň jej poprosil, aby ho co nejdříve navštívil. Tomuto přání František vyhověl, takže se Bernard mohl opět přesvědčit, že František se nepřetváří, nýbrž je skutečně tím, čím se zdá být.

Jednoho dne ráno rozmlouval se svým milým hostem o duchovním životě a prostředcích, které vedou k dokonalosti. Mimo jiné se ho tázal, jak by si měl počínat člověk, který má delší čas u sebe jmění svého pána a již déle je nechce u sebe držet. „Myslím,“ odpověděl František bez váhání, „že takový člověk by učinil nejlépe, kdyby jmění vrátil svému pánu, od něhož je obdržel, a to se všemi užitky, jež mu přineslo.“

„Mluvíš mi ze srdce, milý příteli,“ zvolal radostně Bernard. „Jsem přesvědčen, že jsem celý svůj majetek obdržel od Boha, a proto bude nejlépe, když mu jej zase vrátím. Odhodlal jsem se žít tak jako ty a činit pokání nejen za své hříchy, ale i za hřích jiných lidí.“

Tato zpráva Františka velmi potěšila. Schvaloval šlechetný a obětavý úmysl svého hostitele, ale nemohl ho neupozornit na obtíže, jež s sebou nese život, ke kterému se chce odhodlat. „Příteli,“ pravil, „to, k čemu jsi se odhodlal, je opravdu skutkem velmi záslužným, ale nemohu ti zamlčet, že je také skutkem velmi obtížným. Ano, i já jsem se musel velmi přemáhat a svádět kruté boje, než jsem dospěl do stavu, v němž se nyní nacházím, a proto také i tebe něco podobného očekává. Chceš-li žít se mnou v chudobě a kajinci, nemám nic proti tomu, ale vše si dobře rozmysli, abys později nelitoval svého kroku.“ „Ne, toho se, Františku,

neboj; neboť to, k čemu jsem se odhodlal, jsem již dávno dobře promyslel. Nelekám se překážek a obtíží. Doufám v pomoc Boží a tvou radu i pomoc v nouzi.“

Když František viděl, že jeho hostitel je tak pevný a nezlomný ve svém předsevzetí, nebránil mu. „Nuže tedy,“ řekl, „jsi-li pevně odhodlán žít v chudobě a kajícím jako já, pojď se mnou do kostela, abychom se zeptali Pána Boha, zdali se mu líbí to, co hodláš učinit.“ Odebrali se tedy spolu do kostela sv. Mikuláše. Cestou se k nim přidružil jiný assiský občan, velice počestný a zbožný muž, Petr Kathanii. Začal se jich vyptávat, kam jdou a co zamýšlejí učinit. Když se dověděl, že jsou do kostela a za jakým účelem, ihned prohlásil, že i on již dlouho zvažuje, zdali by neměl také sloužit Bohu. Prosil tedy Františka, aby mu dovolil jít s nimi, s čímž František ochotně souhlasil.

V kostele padli všichni tři na kolena, vroucně se modlili k Bohu a prosili ho, aby jim nějakým

způsobem oznámil svou vůli a požehnal tomu, co chtějí z lásky k němu vykonat. Po skončení modlitby vzal František knihu svatých evangelií a třikrát ji otevřel ke cti Nejsvětější Trojice. Hned při prvním otevření utkvěl jeho zrak na výroku Ježíše Krista: „Chceš-li být dokonalý, jdi, prodej, co ti patří, rozdej chudým a budeš mít poklad v nebi; pak přijď a následuj mne“ (Mt 19, 21). Se zářícím zrakem pohlédl na Petra a Bernarda a ukázal jim toto místo v evangeliu, jímž Bůh tak patrně jim dává najevo svou vůli. Také i druhá dvě místa, jež našel po opětovném otevření evangeliáře tlumočila tutéž nejsvětější vůli Boží. Při druhém otevření našel Kristovu radu: „Nic si neberte na cestu, ani hůl ani mošnu ani chléb ani peníze ani dvoje šaty“ (Lk 9,3). Na třetím místě četl: „Kdo chce jít za mnou, zapřij sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne“ (Mt 16, 24).

Podle knihy Svatý František Serafický od P. Bonaventury J. Wilhelma zpracoval BS

BOŽÍ MILOSRDENSTVÍ

(úryvek z homilie Svatého otce Jana Pavla II. při mši svaté, při níž byla kanonizována sestra Faustyna Kowalská)

Děkujte Pánu, neboť je dobrý, Jeho milosrdenství trvá navěky (Z 118,1). Tato slova, zpívána Církví v oktávu Zmrtvýchvstání Páně, jako by přenášela Kristova slova na slova žalmu; slova zmrtvýchvstalého Krista, který ve večeradle přináší zprávu o Božím milosrdenství a svěruje ji apoštolům: „Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás. Přijměte Ducha Svatého! Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou,“ (Jan 20,21-23). Dříve než Ježíš vyslovil tato slova, ukázal apoštolům své rány a především ránu v srdci - zřídlo, ze kterého tryská pro lidstvo pramen milosrdenství.

Sestra Faustyna Kowalská, blahoslavená, kterou ode dneška budeme vzývat jako svatou, viděla vycházet z Ježíšova srdce dva paprsky světla, osvěčující celý svět. „Dva prameny,“ jak jí vysvětlil samotný Kristus, „představují krev a vodu“ (Deník sestry Faustyny).

Skrze Ježíšovo ukřižované srdce se Boží milosrdenství dotýká lidí. „Má dcero, řekni, že jsem láska, a co více, zosobněním lásky“ (tamtéž), požádal Ježíš sestru Faustynu. Toto milosrdenství rozlévá Kristus na lidstvo, sesílá je z Ducha, který v lůně

foto: A. Mari

Petr našich duší

Nejsvětější Trojice je zosobněním lásky. Což není milosrdenství druhým jménem lásky, v jejím nejhlubším a nejcitlivějším aspektu; lásky, v jejím postoji vzít na sebe všeliké potřeby, především v její nezměrné schopnosti udělovat odpuštění?

Skutečně, mám dnes velkou radost, že mohu nabídnout celé Církvi Boží dar na míru naší doby: život a svědectví sestry Faustyny Kowalské. Díky Boží prozřetelnosti byl život této pokorné polské dcery zcela spojen s dějinami 20. století. Bylo to právě v období mezi 1. a 2. světovou válkou, kdy ji Kristus pověřil hlásáním milosrdenství. Ti, kteří si to pamatují, kteří byli svědky a účastníky událostí oněch let, kdy se nesmírné utrpení dotklo milionů lidí, dobře vědí, jak moc takové poselství milosrdenství bylo potřebné.

Ježíš říká sestře Faustyně: „*Lidstvo nepozná mír, dokud se s důvěrou nepřiblíží k Božímu milosrdenství*“ (tamtéž). Skrze život této řeholnice ono poselství zůstalo spojeno s 20. stoletím, s posledním stoletím druhého milénia, představující most k novému tisíciletí. Není to nové poselství, ale můžeme je považovat za dar zvláštního osvícení, které nám pomáhá ještě intenzivněji prožívat velikonoční evangelium, abychom ho mohli nabídnout jako sluneční paprsek mužům a ženám naší doby. Základní věcí tedy je, abychom přijali celé poselství vyplývající z Božího slova druhé velikonoční neděle, která se bude od této chvíle v celé Církvi nazývat Nedělí Božího Milosrdenství. Boží slovo nám prostřednictvím různých liturgických čtení naznačuje cestu milosrdenství, které obnovuje náš osobní vztah k Bohu a probouzí také mezi lidmi nový pocit bratrské solidarity. Kristus nás naučil, že člověk nejen přijímá a zakouší Boží milosrdenství, ale také je vyžíván ke konání milosrdenství ve vztahu k jiným. „*Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství*“ (Mt 5,7). Právě Ježíš nám ukázal různé cesty milosrdenství, které nejen odpoúští viny, ale také vychází vstříc všeliké lidské ubohosti, materiální i duchovní. Ježíšovo poselství milosrdenství k nám stále proniká skrze Jeho gesto vztažených rukou k tomu, kdo trpí. Tak ho právě viděla a takového hlásala lidem všech kontinentů sestra Faustyna, která ukryta ve svém klášteře v Krakově - Lagiewnikach, učinila ze svého života pochvalnou píseň ke cti milosrdenství: „*Misericordias Domini in aeternum cantabo*“ (Milosrdenství Páně budu opěvovat navěky).

Kanonizace sestry Faustyny má zvláštní význam. Skrze ni bych chtěl dnes předat poselství milosrdenství novému tisíciletí. Předávám je všem lidem, aby se učili stále plněji poznávat pravou tvář Boha a pravou tvář člověka (...).

překlad z „*Žródło*“ 20/2000

Z milosrdné lásky našeho Boha, s kterou nás navštívil ten, který vychází z výsosti, aby zazářil těm, kdo žijí v temnotě a v stínu smrti.

(Lk 1,78-79)

Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozného Syna, aby žádný, kdo v Něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.

(J 1,16)

Vždyť Bůh pro Kristovy zásluhy smířil svět se sebou. Lidem už nepřičítá jejich poklesky a nás pověřil kázáním o tomto usmíření. Jsme proto Kristovi vyslanci, jako by skrze nás napomínal Bůh.

Kristovým jménem vyžíváme: Smířte se s Bohem!

(2 Kor 5,19-20)

Sv. Maxmilián hovoří...

Naše motivace

Pro nás, členy Rytířstva Neposkvrněné, jediným podnětem k práci by měla být láska k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu.

Co to je, co znamená Nejsvětější Srdce Ježíšovo?

Všichni to dobře víme, ale je dobré si to připomenout. Všichni víme, že srdce cítí druhé srdce skrze lásku a bije rychleji, když na ně zapůsobí láska. Proto srdce je symbolem lásky. Podstata lásky je ukrytá ve vůli, a i kdyby člověk nic necítil, zůstává srdce symbolem této lásky.

Symbolem lásky je rovněž Srdce Pána Ježíše. V něm poznáváme Ježíšovu lásku. Všechno poznáváme z účinků. Vždyť i Pán Ježíš řekl, že dobrý strom poznáme podle ovoce, které ponese (srv. Mt 7,17-20).

Lásku Ježíšova srdce poznáváme z různých skutků lásky. Všechno, co nás obklopuje, je skutkem lásky Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Všechno, co je vně i uvnitř nás, naplněné je Bohem - je láskou.

Nejsvětější Svátost je plodem Ježíšovy lásky. Celý život Pána Ježíše i Jeho činnost, to vše je láska Nejsvětějšího Srdce.

Duše, jež pozoruje tyto projevy lásky, by chtěla odplatit láskou za lásku. Ale ze zkušenosti víme, jak moc jsme slabí. A zde se zjevuje láska Božského Srdce, které nám dává svou vlastní Matku, abychom Ho mohli milovat Jejím srdcem. Tedy už ne naším ubohým srdcem, ale Jejím neposkvrněným srdcem. Láska Neposkvrněné je nejdokonalejší láskou, již může tvor milovat svého Boha. Takže tímto srdcem se snažme stále více milovat Srdce Pána Ježíše, to ať je naším největším podnětem. Snažme se nejen co nejvíc duší získat pro Neposkvrněnou, ale také co nejvíce duší co nejpevněji spojit s Nejsvětějším Srdcem Ježíšovým skrze Ní. Nejprve získat své srdce a potom srdce jiných. To ať je náš největší podnět.

z konferencí sv. Maxmiliána

Dvě srdce

Srdce Ježíšovo ovinuté trním a hned při něm Srdce Panny Marie probodané mečem. Tato dvě srdce jsou stále spojena, jak v lásce, tak i v utrpení.

Srdce Ježíšovo je vzorem svatosti, pramenem všech milostí. Srdce Panny Marie je věrným ob-

razem Božích dokonalostí, průplavem všech milostí přicházejících od Boha na svět. Matku od Syna nesmíme nikdy odloučit. Narušili bychom Bohem určený pořádek.

Kráčejme tedy vždy k Ježíši, skrze Pannu Marii a ve své lásce nikdy neodddělujme Neposkvrněnou Pannu Marii od Ježíše Krista.

Přátelství s Bohem

Dne 13. května 2000 náš řeholní spolubratr Lesław Mazurowski přijal z rukou apoštolského nuncia Giovanniho Copsy kněžské svěcení. Při té příležitosti jsme našemu novoknězi položili několik otázek.

Otče Lešku, jak se to stalo, že ses rozhodl stát knězem?

Ze začátku jsem vůbec o kněžství neuvažoval. Spíše jsem přemýšlel o rodinném životě, chtěl jsem být učitelem. Když jsem chodil na gymnázium, měl jsem přítele Martina, který chtěl po maturitě vstoupit do semináře a stát se knězem. Často o tom vyprávěl, ale mě to vůbec neoslovovalo. Po maturitě můj přítel tragicky zahynul. Jeho smrt jsem hluboce prožíval a začal jsem uvažovat hlouběji o lidském životě a jeho smyslu. Jak prožít život, jak ho naplnit, co je důležité... a postupně moje dřívější cíle jako by začaly ztrácet lesk. Chtěl jsem být učitelem, ale cítil jsem, že mě to nenaplňuje, chtěl jsem mít vždy dost peněz, ale viděl jsem jejich pomíjivost, chtěl jsem plnit nějakou veřejnou funkci, ale nevěděl jsem, jak bych mohl lidem sloužit.

foto: bB

V té době mě jeden kamarád pozval do domova důchodců, kde pro ně spolu s věřící mládeží pořádali večírek. Tam jsem viděl opuštěné lidi často marně čekající na své blízké, kteří velmi vděčně přijímali, když se jim někdo chvíli věnoval. Tehdy jsem poprvé pocítil v srdci pokoj a radost, že dělám něco důležitého, a pochopil jsem, že to je mnohem víc, než mít hromadu peněz, atd.

Ve službě opuštěným lidem jsi poznal své kněžské povolání?

To ještě ne. Myslet na kněžskou službu jsem se ani neodvažoval. Má víra byla tradiční, chodil jsem sice pravidelně na nedělní bohoslužbu, ale stával raději někde vzadu kostela. Tak tedy začal jsem se více zajímat o náboženský život. Začal jsem číst náboženskou literaturu, velmi mne zaujaly životy svatých. Líbilo se mi na nich jejich hrdinství, které, na rozdíl od televizních či světských hrdinů, bylo skryté ne vykřičené, ale zato opravdové a velmi účinné. Velmi mě to oslovilo. V té době, měl jsem asi 19 let, mi v kostele nabídl, abych se stal lektorem. Lektor je ten, kdo při mši sv. čte liturgická čtení. Zvláštní na tom bylo to, že u nás v Polsku takovou důležitou službu při bohoslužbě může dostat jen ten, kdo dříve ministroval a aktivně se zapojoval do života farnosti, což o sobě nemohu říci.

Stal ses tedy lektorem a ocítl se blíž Božího oltáře. Jaký to mělo na tebe vliv?

Byl to další krůček blíže k Bohu. Nebeský Otec se stával bližším, řekl bych, že má víra pomalu ožívala. Jednou, když jsem byl doma, pocítil jsem silnou touhu jít do kostela a tam se pomodlit. Když jsem přišel, zrovna tam probíhalo setkání členů společnosti mládeže.

O. Lešek s apoštolským nunciem G. Coppou čerstvě po kněžském svěcení.

Oni mě k sobě pozvali a já jsem tam už zůstal a pak pravidelně chodil na jejich setkání. To byl další důležitý krůček na cestě k Bohu.

Jak to pokračovalo dál, že jsi vstoupil do řádu minoritů?

Pocházím z diecézní farnosti a nikdy jsem neměl přímý kontakt s řeholníky. Naše farnost v Pucku, která čítá na 13 tisíc věřících, je dost bohatá na duchovní povolání. V posledním desetiletí z ní vyšlo asi 10 kněžských povolání, z toho jsou čtyři řeholní a ti čtyři jsou všichni minorité. Takže v mých představách existovali jen kněží diecézní a pak minorité. Náš pan farář když viděl, že mě zajímá duchovní život, mě vybízel ke vstupu do diecézního semináře, ale já jsem se více zajímal o řeholní život. Když zas byl jeden z minoritů doma u svých rodičů, objevil se samozřejmě i v kostele. Tehdy jsem vyzvídal, jak to vypadá v řádu, a chtěl jsem také jet na jejich duchovní cvičení pro kandidáty. On mi to zařídil. Na exerciciích jsem se setkal s otcem provinciálem,

jehož jsem poprosil o rozhovor. Během tohoto rozhovoru jsem se rozhodl, že vstoupím do řádu minoritů.

Vstoupil jsi tedy do řádu. Předpokládám, že jsi měl před vstupem do řádu nějakou představu o něm. Jaká byla skutečnost, jak se lišila od tvých představ?

Při vstupu do řádu jsem měl před očima spíše to, že Bůh mě tam chce mít. Takže jsem skutečnost přijímal takovou, jaká byla. Mnozí mi říkali, že první měsíce jsou nejtěžší. Ale já jsem se setkal se vstřícností, s přátelstvím, s bratrstvím, ocitl jsem se mezi lidmi, kteří se zajímají o hluboké duchovní věci, stejně smýšlejí, a to mi vyhovovalo. Jednoduše cítil jsem se mezi svými bratry dobře a přijímal jsem vše s nadšením. Neříkám, že by probíhalo vše bez nejmenšího problému, ale to byly problémy každodenního života, jež je třeba překonávat.

Od roku 1997 pracuješ v České republice. Proč jsi změnil provincii a přišel k nám?

Od samého začátku jsem cítil misijní povolání. Viděl jsem, že v Polsku je dost kněží, ale jinde jich je velký nedostatek. Svým představeným jsem dával najevo, že bych rád jel na misie. Původně se mi slovo misie spojovalo s Afrikou nebo Ruskem, Sibiří. V Rusku jsem dokonce několikrát byl. Můj představený však nebyl přesvědčen, zda mě do Ruska má poslat, nebo ne, vypadalo to spíše, že ne. Když jsem byl ve třetím ročníku v semináři, stále mi někdo říkal o Čechách, jako bych o ně stále zakopával. Rozhodl jsem se zjistit, jestli to není nějaké znamení, abych šel pracovat do České republiky, a tak jsem o prázdninách jel navštívit bratry minority v Čechách. Viděl jsem, že je zde velký nedostatek řeholních a kněžských povolání, a tak jsem se rozhodl zde zůstat.

Jaká byla reakce tvých rodičů a přátel vůbec na vstup do řádu a potom na to, že jedeš na misie?

O svém rozhodnutí vstoupit do řádu jsem neměl odvahu rodičům ani říci. Báł jsem se si-

foto: bB

tuace, která nastane potom, když se to dozvědí. Dozvěděli se to asi týden před mým vstupem do řádu. Doma nastalo ticho. Byli velmi překvapení a smutní. Mé rozhodnutí sice přijali, ale bylo vidět, že bude potřeba ještě hodně času, aby se s tím plně vyrovnali. Nyní mohu říci, že se tak stalo a mají radost, že jsem řeholníkem a knězem. Mohl jsem se o tom znovu přesvědčit, když mě byli navštívit v Brně a pak když jsem sloužil doma primiční mši svatou.

Z mých původních přátel, s nimiž jsem nejvíce strávil svého času, i když byli věřící, nikdo zcela nepřijal můj vstup do řádu. Asi prožívají Boha jen tradičně, vidí v řeholníku povolání jen neradostný život v odříkání, dodržování nějakých pravidel a předpisů, jednoduše nezajímavý a nepříťažlivý způsob života pro mladého člověka. Asi nepochopili, že žít pro Boha to není jen plnit nějaké předpisy, ale že jde tady o přátelství s Bohem - skutečné, „hmatatelné“. Tak si vysvětlují jejich postoj. Uvidím, snad se to časem změní jako u rodičů.

Jak jsi prožil své kněžské svěcení a primice?

Jako setkání s Bohem a naplnění svého povolání jsem prožil své věčné sliby. To byl pro mne důležitější okamžik, okamžik potvrzení a naplnění přátelství s Bohem. Kněžské svěcení považuji za důsledek zmíněného přátelství a jako pověření ke službě lidem na cestě k Bohu.

Jak chceš naplnit onu službu?

Původně jsem chtěl být velmi vzdělaný, abych uměl lidem dobře poradit, četl jsem proto spoustu knížek. Brzy jsem však pochopil, že není úkolem kněze mít odpověď na každou otázku.

Ptal jsem se Boha v modlitbě, co mám dělat, abych byl dobrým knězem, a On mi dal takové poznání, že pokud budu s Ním, On bude zárukou mé dobré služby lidem. Pán Ježíš praví, že bez Něho nejsme schopni nic udělat. Zjistil jsem, že kněz není schopen lidem vůbec pomoci, pokud spoléhá jen na sebe. Pochopil jsem, že samotný Bůh působí

foto: b.B

Doma u moře.

prostřednictvím nástroje, jímž je kněz. Snažím se tedy v prvé řadě udržovat přátelství s Bohem především pravidelnou modlitbou, čímž samozřejmě neodmítám studium, ale kladu ho až na další místo.

Nakonec bych se chtěl zeptat: Kdybys potkal člověka, který uvažuje o duchovním životě, co bys mu poradil?

To, co je nejdůležitější, je přátelství s Bohem. Ani kněžství ani manželství není cíl sám pro sebe. Bůh dobře ví, na které z těchto cest se přátelství s Bohem stane nejnplnějším, takže pokud se budeme nejprve snažit o ono přátelství s Bohem, tak On se postará, abychom zvolili tu správnou životní cestu. V Evangelii se říká: Hleďte nejprve království Boží a všechno ostatní vám bude přidáno. To platí pro každou životní cestu.

Děkujeme za rozhovor.

rozhovor připravil br. Bohdan Heczko

Pius IX. - papež Neposkvrněného početí

Jak bylo již v dubnu v Římě oznámeno, 3. září bude v Římě blahověn papež Pius IX., který vešel do dějin mariánské úcty jako „papež Neposkvrněného početí“. R. 1854 bullou „Ineffabilis Deus“ slavnostně vyhlásil jako dogma, že Panna Maria byla počata bez poskvrny dědičného hříchu. Matka Boží sama potvrdila tuto zprávu o čtyři roky později při svém zjevení v Lurdech, kde se vizionářce Bernadette sama představila slovy „Já jsem Neposkvrněné početí“.

Papež Pius IX. promulgoval toto mariánské dogma z titulu své papežské neomylnosti. Kvůli ní se stal nakonec „vatikánským vězněm“. R. 1870 na Prvním vatikánském koncilu došlo totiž k vyhlášení dogmatu o papežské neomylnosti, což shromáždění biskupové odsouhlasili. Vlády evropských zemí, v nichž měli převahu svobodní zednáři a liberálové, toho však využili k nevybíravé kampani proti Církvi a k jejímu pronásledování. Německý kancléř Bismarck zahájil tzv. „kulturní boj“ proti katolíkům, biskupové, kněží a aktivní laikové byli zatýkáni, řeholní řády likvidovány. Podobně si počínala i francouzská vláda v čele s Gambettou. V Itálii vojevůdce Garibaldi dobyl Řím a král Viktor Emanuel I. se prohlásil králem sjednocené Itálie. První vatikánský koncil byl rozehnán, papež dostal vymezen úzký prostor chrámu sv. Petra a přilehlých budov. Také italská vláda velmi napadala dogma o papežské neomylnosti, které nepřátelé Církve záměrně zkreslovali, jako by se papež prohlašoval neomylným ve všech záležitostech včetně světských. Realita je ovšem taková, že papež je neomylný pouze ve věcech víry a mravů, když vyhláší tak zvané „ex cathedra“ závazné rozhodnutí pro celou církev.

Pius IX. se stal solí v očích liberálů, socialistů a komunistů již dávno před svoláním Prvního vatikánského koncilu svou zásadovostí a neochotou ke kompromisu v otázkách pravdy. V 60. letech 19. století vydal totiž pověstná „Syllabus“ neboli soupis aktuálních 80 bludů, mezi něž řadí kromě ateismu, pantheismu a subjektivismu německé klasické filozofie také politický a ideologický liberalismus, socialismus a komunismus. Liberalismu vytýkal především lhostejnost ve světónázorových i morálních otázkách a bezohlednost vůči chudým, socialismu a komunismu úmysl zničit stávající společenský řád a křesťanství. Pius IX. byl tak nevědomky prorokem, předpovídajícím hrůzy komunismu, jejichž náznaku se dožil r. 1871, kdy v Paříži rozpoutala teror stodenní vláda Komuny.

Papež Pius IX. pocházel ze šlechtického rodu Mastai-Ferreti. Dostalo se mu skvělého vzdělání a rychlé kariéry v diplomatických službách Sv. stolce. Rod Mastai-Ferreti byl pověstný svou rozsáhlou dobročinností a obětavostí všude tam, kde šlo o dobrou věc. Tím se vyznačoval i Giovanni, kněz,

biskup, kardinál a od r. 1846 papež. Hlavně chudí ho milovali, protože měl pro ně po každé vlídné a laskavé slovo a dokázal se jich zastat proti mocným a vlivným. Jeho dobročinnost byl příslovečná, ze svého osobního majetku rozdával všechno a sám žil chudě a nenáročně.

O jeho hluboké citlivosti k utrpení druhých svědčí následující příběh. V carském Rusku byla zakázána řeckokatolická církev, její kláštery vojáci zbourali a dopustili se přitom na řeholnicích bezpříkladných surovostí, konkrétně jim uřezávali uši a nosy. Některým z nich se podařilo utéci do Říma a přednést své stížnosti Piu IX. Zrovna tou dobou navštívil Řím ruský car Mikuláš I. Papež ho přijal v osobní audienci a vyslovil

mu také svůj protest proti tomu, jak vojáci nakládají s řeckokatolickými řeholnicemi. Car to kategoricky popřel. Nato Pius IX. dal pokyn k odhrnutí závěsu, za nímž stály tyto postižené řeholnice jako svědkyně brutálního násilí carského absolutismu. Car Mikuláš se urazil, beze slova se zvedl a odjel. Byl z toho diplomatický skandál.

Takový byl Pius IX. Ač sám původně diplomat, uměl jednat tam, kde šlo o víru, o pravdu a nezákladnější práva člověka, zcela nediplomaticky. Tak jako náš Pán a Spasitel Ježíš Kristus, v jehož společenství teď na věčnosti přebývá, aby svým věřícím sloužil a pomáhal, jak to činil už na této zemi.

Radomír Malý

Svátost smíření se přece jen uskutečnila

V době mého mládí jsem znala jednoho pána, který po mnoho let žil vzdálen od Církve, avšak stále nosil s sebou zázračnou medailku. Jednou mi sdělil, že by chtěl jít ke svátosti smíření, ale pouze v Emauzích, kde je kněz Alban, kterého slyšel hrát na varhany. Byl to pro něho takový zážitek, že byl rozhodnut jít ke zpovědi pouze k tomuto knězi. Jeli jsme tedy spolu do Emauzí. Byl Velký pátek, tři hodiny odpoledne. Nedá se ani popsat mé zklamání, když mi v zákristii sdělili, že P. Alban asi před půl hodinou odjel za svými pastoračními povinnostmi.

Starý pán se chtěl vrátit domů, šťastný, že mohl ukázat svou dobrou vůli přijmout svátost smíření. Prosila jsem ho však, aby ještě chvíli počkal, dokud se neskončím modlit růženec. V této modlitbě jsem snažně prosila Matku Boží, aby udělala nějaký zázrak! A zázrak se stal! Několik minut později jsem uviděla P. Albana, jak kráčí kostelem s cestovní brašnou. Nemohla jsem uvěřit vlastním očím. Běžela jsem mu ihned naproti. On se pak vrátil zpět ke starému pánovi a přátelsky jej pozval do svého pokoje. Když se pak objevili asi po dvou hodinách, věděla jsem, že Dobrý Pastýř našel opět další ztracenou ovci.

*Irma Prinzessin Lobkowitz-Palfy
z „Erlebnisse mit der Wunderbaren Medaille“ přeložil BS*

Je čas něco pro život udělat

Oživla debata o ochraně života od početí do přirozené smrti. A nejen debata, uvažuje se už i o konkrétních krocích, které by vrátily daru života jeho místo na žebříčku hodnot. Poslanec KDU-ČSL, Jiří KARAS, si myslí, že nastal čas něco pro život udělat.

Vaše vystoupení v Kotli, kde jste hájil právo počatého dítěte na život, bylo hodnoceno vesměs velice příznivě. Domníváte se, že váš výstup může přispět ke změně stále převažujícího „propotratového“ klimatu u nás?

„Každá veřejná a věcná obhajoba práva na život má pro ochranu nenarozených veliký význam. Je důležité bez emocí pojmenovat věci pravými jmény a používat všem srozumitelné argumenty. Pak samozřejmě lze počítat s tím, že pravda o nelidskosti potratů si cestu do vědomí lidí najde. Nemůže ovšem zůstat u jedné vlašťovky. Je to mravenčí práce pro všechny, kterým zabíjení počatých dětí není lhostejné.“

Asi nestačí jen donekonečna říkat, že jde o zlo. Kde začít s konkrétní nápravou toho, že právo narodit se v praxi neexistuje?

„To je široký pojem, který bych rozdělil do dvou kroků. Za prvé je nutná alespoň částečná úprava legislativy, týkající se nenarozeného dítěte. Vycházet je třeba z Listiny základ-

ních práv a svobod. Ta stanoví, že lidský život je hoden ochrany i před narozením. Limit pro potrat tzv. na přání by měl být snížen ze 12 na 8 až 10 týdnů. Stejného názoru je například i známý brněnský gynekolog dr. Unzeitig. Jednak je dřívější zákrok pro ženu šetrnější, jednak se tím omezí libovůle rozhodování o životě počatého člověka. Jedná se ovšem jen o první krok na cestě k maximálnímu omezení potratů. Dále je třeba do zákona o rodině přidat institut anonymního porodu a adopce před narozením. Nelidské je i splachování potracených dětí do kanalizace nebo využívání jejich tkání pro průmysl. Zamezení těchto praktik by mělo být předmětem novely zákona o pohřebnictví.“

Který druhý krok máte na mysli?

„Druhá stránka problému je sociální. Dnešní porodné 6 400,- korun už na pokrytí výdajů při narození dítěte nestačí. I to je jeden z důvodů, proč se každý rok rodí o 20 tisíc dětí méně nežli by stačilo k pouhému udržení počtu obyvatel. Dále to jsou stále velmi těžko dostupné byty pro mladé rodiny. A konečně i situace rodin s více než dvěma dětmi. Pokud ani tyto rodiny nepomohou snižovat pokračující úbytek obyvatel, dojde za pár let ke kolapsu našeho důchodového systému. A k tomu dojde, nebudou-li tyto rodiny významně zvýhodněny. Rozumný stát proto budoucí generace dotuje.“

Zdá se vám to vše uskutečnitelné?

„Ta otázka je jistě správná. Ale bez ohledu na odpověď, která může být kladná i záporná, jsem přesvědčen, že v úsilí o pomoc nenarozeným a mladým rodinám s dětmi není možné slevit. Jsou to body našeho programu, které KDU-ČSL činí srozumitelnou, zásadovou a důslednou. Teď je čas něco pro život udělat.“

Ferdinand Peroutka

foto: bB

Díky, Maria...

Tento příběh se odehrál v průběhu loňského roku 1999. Asi tak v lednu se mi moje nová kamarádka s radostí svěřila, že čeká své vytoužené děťátko. Tato mladá žena, maminka již dvou školních dětí, se také zmínila o svém odjezdu z Liberce, kde žije, do Brna, těsně před porodem. Chtěla, aby se jí i toto dítě narodilo tam, kde obě její starší děti. Hned jsem si vzpomněla, že v Brně u minoritů je Centrum rytířstva Neposkvrněné. Jako živý dotek můj údiv vzrostl, když mi tato žena v požeňnaném stavu řekla stanovený termín porodu - 14. srpna - svátek svatého Maxmiliána Kolbeho. Viděla jsem v tom jakousi souvislost a ani trochu mi tato souhra okolností nepřipadala jako náhoda. Nic totiž není náhoda. Doma jsem se pak v modlitbě rozhodla tuto nevěřící, ale jinak velice hodnou ženu co nejdříve navštívit a povědět jí něco o Bohu, víře, křtu svatém a sv. Maxmiliánovi. Naší milou rozmluvu jsme ukončily tím nejhezčím: Pannou Marií a 15. srpnem - slavností Nanebevzetí. Půjčila jsem jí časopisy Immaculata a přidala ještě dvě zázračné Mariiny medailk, pro ni a pro její děťátko, které nosila pod srdcem. Mladá maminka vše s radostí přijala a slíbila, že se po návratu do Liberce ohlásí. Pak následovaly vroucí prosby v modlitbách ke sv. Maxmiliánovi za ochranu obou a hlavně k Neposkvrněné - s přáním a touhou o narození zdravého dítěte a je-li to ve shodě s Boží vůlí, pokud možno chlapce.

Pak nastal pátek 20. srpna, kdy se skutečně ozvala ona rozradostněná maminka, která se den předtím vrátila z brněnské nemocnice a vyprávěla o poslední zkoušce porodního testu, který tam ještě podstoupila, tentokrát s termínem porodu 11. srpna, na zatmění slunce. Avšak porodní bolesti se vskutku dostavily v sobotu - na svátek

sv. Maxmiliána. Rodičku tedy ten den odvezli do porodnice a hodinu a 50 minut po půlnoci - tedy už na slavnost Nanebevzetí Panny Marie - se jí narodil zdravý a živý synáček. Živý? Ano! Díky svatému Maxmiliánovi a hlavně díky Nanebevzaté Panně Marii.

Prostřednictvím zázračné medailk, kterou měla rodička u sebe při porodu, skutečně zasáhla Neposkvrněná Rodička Boží svou mateřskou pomocí a zachránila život maličkého chlapce, který jako by unikl smrtící smyčce zlého ducha, jelikož se narodil s pupeční šňůrou omotanou kolem krku.

Díky Maria! Díky za každé zachráněné dítě! Díky za všechno!

Tak a tady by mohl náš příběh skončit. Ale myslím si, že zaslouží ještě krátké pokračování. Určitě je třeba neustávat v modlitbě za tohoto malého narozeného Jakuba i za celou jeho rodinu k vyprošení milosti daru víry a k věrnému následování Neposkvrněné a také sv. Maxmiliána, kvůli němuž tento příběh nelze ukončit, ale naopak pokračovat a zdůraznit v něm lásku a počínání jeho ducha. Ano, to je celý on. Pozorujete?

Již jednou ve svém životě jsem se setkala u mé jiné známé s podobným případem; narozeným dítětem s pupeční šňůrou kolem krku. Děťátko se však tenkrát, před patnácti lety, narodilo uškrcené.

Jistě by v tomto našem nynějším příběhu Neposkvrněná v nebi vyslechla a splnila prosby svého zakladatele Rytířstva sv. Maxmiliána za pomoc a ochranu při narození maličkého Jakuba, kdyby se byl býval narodil i 14. srpna. Ale Její první rytíř přenechal toto narození právě Matce Boží. Ne svou, ale vždy jen Její slávu a chválu chtěl. A chce - a bude chtít - jako ten nejvěrnější, nejpokornější a nejoddanější rytíř své Paní. A Ona, Neposkvrněná, si toto vše určitě zaslouží. A to až na věky.

Neposkvrněná Panno Maria, oroduj za nás!

Svatý Maxmiliáne, oroduj za nás!

Vděčná čtenářka Zdeňka z Liberce

Ochrana zvířat v katolické Církvi

Bouřlivé demonstrace ochránců zvířat probíhají čas od času v celé Evropě. Jaké je vlastně stanovisko Církve k tomuto problému? V minulosti i současnosti? Málokdo ví, že Církev již ve 13. století se vyjádřila v tomto směru jasně při procesech, které byly vedeny proti housenkám, co poškodily vinice v jižní Francii, a proti delfinům, jež zablokovali přístav v Marseille. Světský soud zde řešil otázku, jestli housenky a delfini jsou Boží tvorové, chovající se ve shodě s přirozeným právem nebo naopak podléhají démonům usilujícím vždy a za všech okolností uškodit lidem. Rozhodnutí padlo v neprospěch zvířat, nicméně jejich přední advokát, duchovní osoba, jménem Církve argumentoval tím, že zvíře jako Boží stvoření má právo žít, není to stroj, ale bytost, která cítí a trpí. Tuto zásadu se Církev ve středověku nepodařilo příliš prosadit (nebyla tedy v této době tak „všemocná“, jak se jí mylně připsuje). Katolická Církev schvalovala zabíjení zvířete jen v případě sebeobranu (napadení) a za účelem potravy a vyžadovala přitom rychlý zákrok, který by mu působil jen minimální bolest. Týrání zvířete bylo od počátku křesťanství poklá-

dáno za hřích. Písmo sv. je plné dokladů o poutech přátelství mezi člověkem a zvířetem, vzpomeňme jen na Kristovu identifikaci sama sebe s dobrým pastýřem, jenž dává život za své ovce.

Sv. František z Assisi se svojí spiritualitou, vidící i ve zvířatech „bratry a sestry“, významně přispěl k posunu chápání vztahu středověkého člověka k nim. Ta nejsou pro lidi pouze zdrojem užitku, ale stávají se jejich partnery a přáteli, proto si zaslouží slušné a laskavé zacházení. Františkánské řehole patřily až do novověku k předním obráncům humánního zacházení se zvířaty. Na tuto tradici navazovaly později v novověku laické organizace bojující za práva zvířat, první zákon na jejich ochranu byl přijat r. 1850 ve Francii. Ten stanovil přísné peněžité tresty i odnětí svobody za týrání nebo svévolné usmrcení zvířete.

Katolická Církev i v současné době vystupuje proti jakémukoliv ubližování zvířatům a podporuje všechny aktivity v tomto směru, pokud nezacházejí do extrémů poplatných hinduismu, který odmítá zabíjení zvířat i za účelem potravy, neboť věří v možnost reinkarnace duše člověka do zvířete. Toto pojetí je v naprostém rozporu s katolickou naukou, která vždycky hlásala to, co je patrné na první pohled: totiž že mezi člověkem a zvířetem tkví nepřeklenutelná propast v intelektuálních schopnostech, proto také zvíře vždycky bylo, je a bude člověku podrobno.

K velkému pokrytectví současné doby také náleží na jedné straně nárůst až přehnané citlivosti vůči zvířatům, na druhé straně však absolutní cynismus vůči zabíjení nenarozených dětí, vražděných buď chirurgicky nebo chemicky způsobem, který jim působí ty nejstrašnější bolesti a utrpení. Žel existuje v dnešním světě čím dál víc lidí, kteří se stejným radikalismem, s jakým se zasazují za práva zvířat a vegetariánství, bojují za údajná „práva“ žen rozhodnout o svém těhotenství, čili o životě a smrti nenarozeného dítěte. Je to jeden z mnoha příkladů pokryteckého farizejství, které je produktem života bez Boha, popírání Božství a odmítání nauky Ježíše Krista.

Foto: bB

JAK VELKÝ JE VÁŠ BŮH?

VÍCE NEŽ POZEMŠŤANĚ

Na odvrácené straně Měsíce, kde je tma, jsme konali pozorování vzdálenějšího kosmu, hledali jsme černé díry, pulsary a jiné kosmické jevy. Bylo tam takové temno jako v hlubokém dole. Protože kolem nás nic neodráželo světlo, mohli jsme okénkem kosmické lodi vidět bezpočet hvězd, daleko víc, než jich můžeme vidět ze Země. Světélka hvězd se vůbec nechvěla (jak to způsobuje zemská atmosféra), hvězdy se třpytily jako pevně vsazené brilianty - působilo to dojemem černé látky posázené miliardami stálých nepatrných světylek.

Vědci odhadují, že jen v naší galaxii je na 100 miliard hvězd a že existuje na 100 miliard galaxií, z nichž každá má alespoň tolik hvězd jako ta naše. To znamená dohromady 10 000 000 000 000 000 000 000 hvězd!

Takové číslo si neumíme ani představit. Kdyby každý obyvatel Země mohl spočítat 50 miliard hvězd, stejně by zůstaly ještě miliardy nespočítané!

Žalm (Ž 147,4) svědčí o Bohu: *On určuje počet hvězd, on každou vyvolává jménem.* Angličtina má asi 600 tisíc slov a jen malá část z této slovní zásoby připadá na jména. Existuje také knižní seznam jmen pro nově narozené děti (říká se, že je to nejuplněnější kniha tohoto druhu) - a ten obsahuje pouze 6500 jmen. A přitom Bůh má jména pro všech 100 miliard hvězd!

Bůh má jména nejen pro všechny hvězdy, ale neujde mu ani, když padne na zem vrabec (Mt 10,29). On ví, kolik vlasů má na hlavě kdokoli z téměř 5 miliard lidí na Zemi (Lk 12,7). Je to Bůh, kdo ví dopodrobna všechno a přitom to nejsou věci pro něj bezvýznamné. Když se stará o bezpočet hvězd, o ptáky a o pramínek vlasů, představ si, jak se zabývá tebou, člověkem, pro kterého poslal na zem trpět

a zemřít svého Syna! V Žalmu (Ž 139,17-18) se zpívá: *Jak si vážím divů, které konáš, Bože! Nesmírný je jejich počet, sčítl bych je, ale je jich víc než písku!*

Jak velikého vidíš Boha? V 1. knize Královské (1 Kr 8,27) čteme: *Ale může Bůh opravdu sídlit na zemi, když nebesa nebes tě nemohou pojmut, natož tento dům, který jsem vybudoval?* Ano, máme Boha nekonečného, který se stará o nás, omezené lidi.

Více než pozemšťané,
James Irwin

foto: National Aeronautics

foto: BS

Co znamená odpustit?

Část homilie, kterou přednesl prof. Msgre ThDr. Jaroslav V. Polc, děkan KTF UK v Praze při jubilejní mši svatě na svátek svatého Jana Nepomuckého v pražské katedrále u světcova hrobu.

Je možné se oddat bláhovému zdánlivému uspokojení, že pravidelné plnění denních povinností, hmotná podpora potřebných, která se někdy neobejde bez jisté oběti, dostatečně omlouvají před Bohem odpor a nechť vejít ve styk s tím, koho považujeme nebo kdo nás považuje za svého protivníka? Před tímto osudným omylem však varoval důrazně sám Ježíš Kristus, když nabádal své posluchače: „*Přinášíš-li svůj dar k oltáři, a tam si vzpomeneš, že tvůj bratr má něco proti tobě, nech svůj dar před oltářem a jdi se nejdřív smířit se svým bratrem, a pak přijď a obětuj svůj dar.*“

V těchto slovech se zrcadlí Boží dobrotu a laskavost. On sám staví stranou i svou vlastní velebnost, když jde o lásku člověka k člověku. Říká, přeruší službu mně samému, jen když zachováš lásku k člověku. Opravdová a nejvyšší oběť je ta, když se někdo smíří s někým druhým, kdo, jak se domnívá, mu ukrivdil a kdo jej úmyslně potupil.

Zde však není o tom ani řeč, má-li někdo něco proti druhému právem či neprávem, zda byl zasažen více on, nebo jeho bližní, který nakonec k vzájemnému odporu mohl zavdat i podnět. Jednoduše se říká: Má-li někdo něco proti tobě. Kristův příkaz je jasný. Neříká máš-li ty něco proti němu. Příkazuje prostě: má-li něco někdo druhý

proti tobě. Neříká ani: smíř se s ním, až budeš obětovat svůj dar, ale vybízí jej, aby to učinil dříve, než s ním přistoupí k oltáři, posílá ho pryč v okamžiku, kdy téměř začíná oběť, aby mu ukázal, jak nesmírně smíření mění hodnotu jeho daru v jeho očích, poněvadž žádnou oběť poskvrněnou neláskou nepřijímá ani od svého kněze.

I když ten, kdo se chystá přinést oběť, necítí k svému bratru horoucí lásku, má se s ním smířit aspoň proto, aby oběť započatá s dobrým úmyslem, nezůstala načatá a nedokončená kvůli jeho neochotě skončit nepřátelství. Proto je tento příkaz vysloven tak stručnými a jasnými slovy, slovy která zároveň povzbuzují, ale současně děsí svou závazností. Během mše svaté, slavené na milánsku starobylým ambroziánským obřadem se dodnes zachovává starý zvyk, že se tento příkaz Kristův čte ve chvíli, kdy má vyjít průvod věřících s obětními dary k oltáři.

Příkaz smířit se se svým bratrem se netýká jen někoho, kdo přistupuje se svým darem k oltáři během nedělní mše svaté nebo kdo vrhá mince do kasičky nebo košíku, který mu nastaví ministrant nebo kostelník. Všichni věřící mají, co by obětovali Bohu - může to být i prostá modlitba, čas, který mu věnují, anebo nějaký jiný dobrý skutek. Ale poněvadž i to jsou skutečné oběti, konané dobrovolně, je třeba i je, ať jde třeba o mod-

litbu, která je rozmluvou s Bohem, přerušit a spěchat se usmířit s tím, který také nese v sobě obraz Boží a je stejně milován tímž Bohem, aby i oběť modlitby byla přijatelná tomu, který oba stvořil a přeje si, aby oba byli spaseni. Bez bliženské lásky totiž žádnou, i sebevětší oběť, Bůh nepřijímá.

Kdyby byl smír s bližním tak lehký a snadný, nebylo by třeba jej příliš zdůrazňovat. Ale Ježíš Kristus k němu tolikrát nabádá. Daleko těžší může být někomu, kdo vyrůstal v prostředí, které si samo zvolilo za heslo třídní boj, to znamená uměle rozdmýchanou závist, nenávisť a hněv všech proti všem, Boha nevyjímaje. Jak je obtížné setrást se sebe zlo, o němž víme, že je to zlo. Daleko hůře se však zbavuje návyku vštěpovaného od mládí, vidět zlo všude, a přitom se domnívat, že jeho vynášením na povrch se vše napraví, že neustálou kritikou bližních a neustálým omíláním jejich skutečných, častěji však domnělých chyb, se činí někomu dobro. Donášení, pomlouvání, nactiutrhání, urážení bližních se tak jen stává běžným, co prosakuje z hloubi duše člověka.

Svatý Augustin kdysi řekl: „*Jak člověk soudí o druhém člověku? Všechno je plné opovážlivých úsudků. Druhý, nad nímž jsme zoufali, se náhle obrátí a je výborný. Ten, od něhož jsme mnoho očekávali, najednou padne a je velmi zlý. Tak ani naše obavy ani naše láska nestojí na pevné půdě.*“

Smíření nikdy nenachází místo tam, kde se jedná proti spravedlnosti anebo bez pravdy anebo proti pravdě. Proto jsou společenské spory na světě nevyhnutelné. Není a nemůže být mír, nepřekonávají-li se spory, které se neustále rodí. Církev byla vždy přesvědčena o tom, že to, co lidi spojuje, je daleko silnější, než to, co je rozděluje. Návrat a smíření s Bohem nemůže být než plodem upřímného osobního obrácení. To se nikdy neobejde bez smíření s bližními, které mu musí předcházet. „*Kolikrát*

mám odpouštět,“ ptal se kdysi svatý Petr Krista. „*Až sedmkrát?*“ „*Nikoliv sedmkrát, ale sedmasedmdesátkrát,*“ zněla odpověď. Život křesťana je nekonečným řetězem denních odpuštění a smíření. Jak může očekávat, že splní Kristův příkaz ten, kdo není ochoten odpustit manželce nebo manželovi, dětem, bližním, s nimiž je v denním styku, kdo nechce upustit od pomluv, kdo s někým nechce mluvit, kdo někomu nechce podat ruku?

Často tomu propadají i jinak zbožní křesťané. Jak se však mohou modlit: „*...odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům?*“ Často se zapomíná, že odpuštění, které žádáme, závisí zcela na tom, jak odpouštíme my sami. Tím, že nejsme ochotni odpustit svým bratřím, odíráme přijmout i my sami odpuštění od Boha. Odpouštějme a prosme o odpuštění - volá papež Jan Pavel II. •

foto: BS

▲ *Msgr. ThDr. Jaroslav V. Polc při jubilejní mši svaté na svátek svatého Jana Nepomuckého v pražské katedrále u světcova hrobu.*

V květnu letošního roku navštívili pražský konvent minoritů naši spolubratři z brazilské kustodie sv. Maxmiliána, provinční kustod o. Joao Benedito Ferreira de Araújo (na snímku vpravo) a misio-nář z Polska, nynější šéfredaktor brazilského Rytíře Neposkvrněné, o. Janusz Danecki (na snímku vlevo). Využili jsme této příležitosti a položili jim několik otázek.

Brazílie je pro nás poněkud exotická země. Můžete ji našim čtenářům trochu přiblížit?

Joao: Brazílie je velká země. Čítá 8 511 965 km², tedy rozlohou je asi tak velká jako celá Evropa. Nejpoužívanějším dopravním prostředkem na delší vzdálenosti jsou letadla. Když cestujete autem, často se pak stává, že během několika hodin jízdy nespátíte lidské obydlí. V Brazílii žije kolem 160 milionů obyvatel. Lidé jsou zde větši-

nou chudí. Jejich nejčastější stravou je rýže a luštěniny. Přesto, že jsou chudí, má skoro každá rodina televizi. V Brazílii je celkem osm televizních společností, z toho čtyři jsou katolické. Ty katolické nemají sice tolik prostředků jako ostatní soukromé televizní společnosti, ale vysílají své programy po celý den a prostřednictvím satelitů pokrývají celé území Brazílie.

Jaká je náboženská situace v Brazílii?

Joao: Skoro všichni obyvatelé jsou věřící. Katolíků je nejvíc, skoro 75%, ostatních křesťanů 20%, 5% pak patří k různým afrobrazilským náboženstvím jako kupř. Candomblé, Umbanda a Quimbanda. Kromě katolíků je v Brazílii i ortodoxní církev syrského ritu a z protestantských církví je zastoupena církev episkopální, metodisté, anglikáni, presbyteriáni a letniční. U těch posledních dochází v současné době k nejdynamičtějším rozvoji.

Spolupracuje katolická církev v Brazílii s ostatními křesťany?

Ano spolupracujeme s nimi skrze Národní radu křesťanských církví, ve které jsou všechny křesťanské církve kromě letničních. Katolická církev se posledních 35 let zaměřuje každoročně v postním období na nějaký zcela určitý sociální problém pod zorným úhlem víry. Kupř. v roce 1986 jsme se zaměřili na děti, které žijí na ulici. V roce 1988 na otrokářství. V roce 1989 na hromadné sdělovací prostředky a v roce

1998 na nezaměstnané. V letošním roce, kdy jsme zvolili téma „Nové milénium bez rozdělení,“ se do této akce zapojili také protestanté z tradičních církví.

Možná, že by čtenáře zajímalo, jak taková akce probíhá a jaký má praktický dopad na situaci ve vaší zemi?

Joao: Na popeleční středu zahajujeme tuto akci promluvou Svatého otce, kterou papež speciálně pro naši zemi připravuje. Pak probíhají různá setkání, kongresy. Téma pro dané postní období se rozebírá na biblických setkáních a také během slavení liturgie. Závěry z jednotlivých akcí jsou shromažďovány a pak se předkládají poslancům, kteří mohou konkrétně rozhodnout. Po kampani týkající se volební korupce (jedná se o ovlivňování chudých voličů boháči, kteří si kupovali hlasy konkrétní opatření, aby tyto praktiky eliminoval. V jiném případě opět na kardinálovo přání podnikatelé umožnili pracovat dětem, které se potulovaly na ulici.

Kdy se poprvé objevili minorité v Brazílii?

Janusz: Menší bratři přišli do Brazílie ihned po objevení Ameriky. Jelikož pak Brazílie připadla Portugalsku, které z politických důvodů neuznávalo minority, ale jen hnědé františkány, minorité zde nebyli po několik století přítomni. Teprve po druhé světové válce začali znovu přicházet do Brazílie. První kustodii založili Američané v Rio de Janeiro v roce 1946, pak Italové z paduánské provincie, kteří sem přišli v roce 1949, dali vzniknout brazilské provincii v Sao Paulo. Dále v roce 1968 přišli Italové z římské provincie do Sao Luis de Maranhao. V roce 1974 pak přišlo prvních pět bratří z varšavské provincie, kteří byli vysláni do Brazílie jako projev vděčnosti za blahřečení o. Maxmiliána Kolbeho.

Misie v Brazílii

Kolik bratří a kolik řeholních domů je nyní v brazilské kustodii?

Janusz: „Nyní naše kustodie čítá 109 bratří. Z toho má 41 bratří věčné sliby, 39 časné, 14 je v noviciátu, 13 v postulátu a 2 v kandidatuře. V tomto počtu jsou zahrnuti také dva biskupové. Celkem máme osm řeholních domů. Všechny jsou poblíž hlavního města. V roce 1995 jsme založili kněžský seminář pro řeholníky tzv. Institut sv. Bonaventury, ve kterém se ke kněžství připravuje 44 kleriků z našeho řádu a 44 z jiných řeholních společností.

Co byste nám mohli říci o brazilském Niepokalanově?

Janusz: Niepokalanov, Jardim da Imaculada (Zahrada Neposkvrněné), vznikl v roce 1977 v Cidade Occidental. Nyní je zde 9 řeholníků a bratří postulantů. První číslo Rytíře, který se zde jmenuje Cavaleiro da Imaculada se objevilo v roce 1979. Tehdejší náklad byl 4,5 tisíce výtisků. Nyní tiskneme 40 tisíc výtisků měsíčně. Prvním redaktorem byl nynější biskup o. Augustín Januszewicz. Pak se jeho redaktorem stal Jan Wilk, který před několika lety byl později vysvěcen na biskupa. Dalším redaktorem byl jmenován o. Joao, který pracoval v redakci až do svého zvolení provinčním kustodem.

V našem Rytíři vycházejí také podklady pro setkání věřících na biblických hodinách anebo pro vedení bohoslužeb. V Brazílii totiž existuje mnoho míst, kde kněz přijíždí jen jednou měsíčně. Věřící laici jsou pak odkázáni sami na sebe a zde jim může být Rytíř velmi nápomocný.

Jak se projevuje úcta k Neposkvrněné u tamějšího obyvatelstva?

Brazilci jsou velikými ctiteli Matky Boží. V Brazílii je největší mariánské poutní místo na celém světě v Aparecida poblíž Sao Paulo. Zdejší chrám zasvěcený Matce Boží je největším mariánským chrámem na světě. Také počet poutníků potvrzuje primát tohoto místa mezi ostatními mariánskými poutními místy. Ročně navštěvuje toto poutní místo 5 milionů poutníků. V mnoha rodinách se lidé denně modlí růženec, i když v poslední době se vlivem sekularizace vytrácejí zevní projevy mariánského kultu. Zdá se však, že úcta

k Matce Boží je zakořeněná v hloubi duše brazilského lidu. Mezi těmi, kteří odešli z katolické církve k protestantům, je mnoho případů, kdy se opět do katolické církve vrací, protože jim vadí, že protestanté neuctívají Matku Boží.

Jak je to v případě sv. Maxmiliána?

Již před naším příchodem lidé slyšeli o sv. Maxmiliánu, ale teprve se vznikem Rytíře se úcta k němu začala velmi rozšiřovat. Nyní se již můžeme setkávat s kostely, které jsou mu zasvěceny.

Co byste chtěli vzkázat čtenářům Immaculaty?

Joao: Pro nás minority má Neposkvrněná, sv. Maxmilián a Rytíř Neposkvrněné klíčový význam. Uvědomujeme si, že skrze Rytíře můžeme proniknout k mnoha lidem, kteří nežijí na území naší farnosti a takto rozvíjet mariánskou spiritualitu v duchu sv. Maxmiliána. Prostřednictvím Niepokalanova a Rytíře vznikají nová povolání do řádu. Přejí vám, aby tento váš časopis Immaculata se stal v každé rodině a v každém člověku kvasem nového života v Kristu, který s sebou přináší vznik domácích církví, ze kterých vyrostou nová povolání.

Janusz: Vím, že potřebujete mnoho rukou na vinici Páně, ale je také známo, že čím více misionářů nějaká místní církev posílá na misie, tím více pak rostou nová povolání. Proste proto Pána nejen o nová kněžská a řeholní povolání, ale také o povolání na misie.

Děkuji vám za rozhovor. Rozmlouval B. Sikora.

VÝZNAM MANŽELSTVÍ

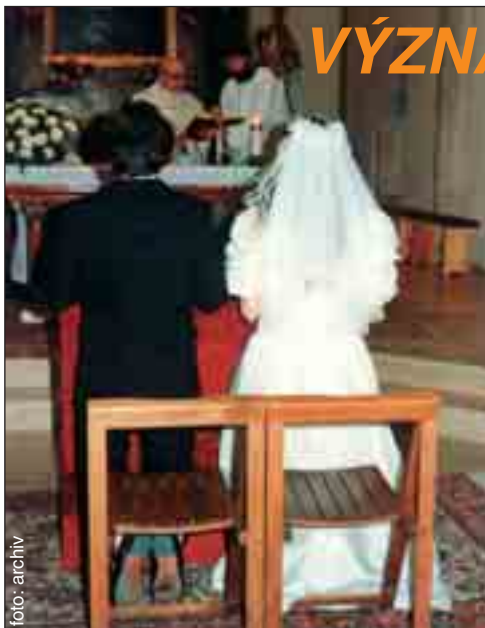

foto: archiv

Začnu skutečným příběhem. Jedna paní nám vyprávěla: „Já jsem měla takový ideál. Chtěla jsem muže, který by nebyl brejlatý, kudrnatý a nebyl by z Prahy. No a vzala jsem si brejlatýho, kudrnatýho a z Prahy.“ Někdo prosl: „To jste chudák.“

Ale ona řekla: „No a jsem ráda.“

Je asi dost těch, kteří by na otázku, čeho si nejvíce v životě cení, řekli, že lásky. Myslím, že ale stále méně lidí chápe, proč je pro lásku potřebné manželství. Každý jistě připustí, že láska je potřebná pro manželství. Ale naopak? A přece se to chci pokusit obhájit.

Pochopení každého problému by mělo začít pochopením samé podstaty věci. Z ní se pak mohou odvozovat vnější okolnosti, které často nebývají jednoznačné, a začínat proto u nich může být velice matoucí.

Jelikož se manželství podstatně týká lidí, zamýšlela jsem se nejprve nad podstatou lidství, četla jsem o tom v Bibli a i když příslušné pasáže již znám, teprve v těchto souvislostech jsem si lépe uvědomila, jak zásadní význam mají. Na začátku Bible se píše: „Bůh stvořil člověka, aby byl jeho obrazem, a tvořil

ho, aby byl obrazem Božím, jako muže a ženu je stvořil.“ A o mnoho dál píše svatý Jan: „Bůh je láska.“ Zdá se tedy, že člověk je už ze své podstaty určen k lásce. V lásce ale nemůže být nikdo sám. Na začátku Bible dál čteme: „Pro Člověka se nenašla pomoc jemu rovná. I uvedl Hospodin Bůh na člověka mrákotu, až usnul. Vzal jedno z jeho žeber a uzavřel to místo masem. A Hospodin Bůh vytvořil z žebra, které vzal z člověka, ženu a přivedl ji k němu.“ To byl tedy první pár lidí; žili v ráji a přestože byli nazí, nestyděli se.

Pak se to ale najednou změnilo. Lidé zhřešili. Nechali se svést hadem-dáblem a jedli zakázané ovoce. Od té doby platí, co řekl Bůh ženě: „Velice rozmnožím tvé trápení i bolesti těhotenství, syny budeš rodit v utrpení, budeš dychtit po svém muži, ale on nad tebou bude vládnout.“ Platí i co řekl Adamovi:

„Kvůli tobě nechť je země prokleta... V potu tváře budeš jíst chléb, dokud se nevrátíš do země, z níž jsi byl vzat. Prach jsi a v prach se obrátíš.“

Zní to dost beznadějně, ale ať už Bibli věříme, nebo ne, musíme si nakonec přiznat, že je to velice výstižné. Láska na zemi zůstala, ale objevila se i bolest a smrt. Objevila se však také nová naděje. Bůh totiž promluvil i k hadovi: „Za to, žes to udělal, budiž proklet... Mezi tebe a ženu položím nepřítelství, mezi potomstvo tvé a její. Ono ti rozdrtí hlavu a ty jemu rozdrtíš patu.“ Lidské potomstvo tedy skončí lépe než hadovo. Jak to ale dopadne s jednotlivými lidmi, to už tak jistě není.

Od těch prvních dob se lidé mnohému naučili a učí se stále rychleji. Ale ta nejistota přes všechnen pokrok trvá a dnes je snad ještě větší než dříve. Vždy i víra v pokrok nyní vyprchává a o co se opřít, když právě pro ni tolik lidí opustilo víru v Boha. Snad je tu ještě ona víra v lásku, aspoň mezi mladými se drží, jenže... Jenže - zachraň se kdo můžeš - mizí pochoopení, co to je skutečně láska. Ale jak se mohou zachránit právě ti, jichž se to nejvíce

týká, když to nevědí anebo si to nechťejí ani připustit? Myslí si, že se milují, a přitom si pleťou lásku s pouhou zamilovaností. Zamilovanost říká „JÁ - já tě chci, líbíš se mi“. Láska říká. „TY - tobě chci patřit“.

Není to přehnané nebo nesmyslné? A je to vůbec možné? Jsme zase u toho, co říká svatý Jan: „Bůh je láska.“ My jsme jenom lidé, kterým had drtí paty. Ale lidstvo má hadovi rozdrtit hlavu!

Skutečná láska je ideál. O ten je třeba usilovat, k němu se přibližovat. Ale jak?

Láska dvou lidí začíná zamilovaností. Aby mohl vzniknout hlubší vztah, je třeba vzájemného poznávání, objevování. A zde mnozí ztroskotají, soustředí se na objevování tělesné, a to odvede jejich pozornost od toho podstatného. Ale „půvab zklame a krása prchne“ a jak potom takový vztah může vydržet? Jistě, i objevování těla k poznávání patří, ale je třeba zachovat soulad. Vzájemné projevy něžnosti mají růst jen natolik, nakolik roste vzájemné sblížení srdcí a hlavně vzájemná odpovědnost. Jestliže se totiž někdo někomu odevzdává, ten má pak za něj odpovědnost. Zní to možná divně, ale je třeba si uvědomit, že takový vztah má být vzájemný. Už proto nemůže vzniknout rychle a snadno.

Připadá mi to jako velká cesta do nejistoty. Jdou po ní dva, a přece každý jakoby sám. Já kousek postoupím, ale jak druhý odpoví? A třeba vůbec neodpoví... Pak by bylo potřeba se vrátit. Ale jak těžko je vracet se těm, kdo předběhli v poznávání těla? Snad je to opravdu taková hranice, po jejímž překročení se již vrátit nelze.

Ale nějaká hranice je přece potřebná, jinak by cesta do nejistoty trvala pořád. Stále by trvala nejistota, zda to ten druhý myslí opravdu vážně. Nestačí ale překročit hranici jen v oblasti tělesné, tím se nejistota může spíše zvětšit. Ta hranice musí zahrnovat všechno, co je člověku vlastní. To, k čemu tato cesta, která jestliže byla pravá, se neobešla bez velké námahy a obětí, směřovala. Vzájemné odevzdání se má dovršit ve všech sférách lidského života, a to se děje vstupem do manželství.

Při svatbě si oba snoubenci slibují, že si zachovají lásku, úctu a věrnost, že se nikdy nepouští a že spolu ponесou všechno dobré i zlé až do smrti. Nejistota, jak vztah dopadne, se tím mění ve velkou jistotu, vždyť podstatnou vlastností manželství je nerozlučitelnost, bez té to není manželství.

Tak je to tedy na rovině osobní, od nynějška to má být naprosto jasné v osobním vztahu těch dvou. Mají si být vzájemně nejbližšími osobami. Ale jak by to bylo nedokonalé, kdyby to zůstalo jen u roviny osobní. Člověk vždy nějak patří do společnosti a zaujímá v ní nějaké místo. Jsou-li si dva lidé tak blízcí, chtějí, aby stejný vztah byl mezi nimi i co do postavení ve společnosti. I to je obsahem svatby, neboť je to i událost veřejná, společenská a k tomu i právní. Sňatkem se ze dvou původně cizích lidí stávají nejbližší příbuzní. Všichni teď vědí, že ti dva patří k sobě, a skutečně to tak je. A už sama tato skutečnost by je měla ještě více sblížovat osobně. Kdo nevěří, ať si jen zkusí představit případ, který se tomu vlastně dost podobá, a sice, jak se asi změní vztah dítěte k cizí ženě, dozví-li se, že je to jeho matka...

To je tedy rovina společenská. Jak jsem už řekla, i v rovině tělesné existuje hranice. Správný čas pro její překonání je právě až po uzavření manželství. Tehdy se již nemusí a ani nemůže počítat s eventuelním návratem. Tehdy si ti dva skutečně patří a jen tehdy může být to, co se vyjadřuje tělesným spojením, plně pravdivé, a tedy i plně prožívané. Při svatbě se snoubenci odevzdali jeden druhému a to po svatbě dotvrzují a prohlubují svým společenstvím životním i tělesným. I zde je totiž potřeba zachovat soulad.

Tak začíná život v manželství, cesta neměně namáhavá než ta předchozí. Je tu ale velký rozdíl: teď po ní jdou ti dva skutečně spolu. A kde jinde by mohla vznikat a růst opravdová láska, než tam, kde jdou dva opravdu spolu, kde jdou spolu vším dobrým i zlým. Láska je může dovést i k dobrému konci života, což ale jistě není možné bez Boha.

Milada Cigánková (školní práce)

Otče, prosíme tě, porad' mi. Před kostelem jsem se setkala s kamarádem Rostou. Má 18 roků a zamiloval se do patnáctileté Lucie. Oba jsou do sebe zamilovaní až po uši. Luciina maminka se o tom dozvěděla, pořádně jí domluvila, ale to jejich vztah jako by jen posílilo. Proto jí rodiče omezili čas, kdy může chodit do města, aby se s Rostou nesetkávala. Rosta je z toho celý nešťastný. Prostřednictvím kamarádky posílá Lucii dopisy, nosí při sobě její fotografii a jak jen může, hledá příležitost, aby ji mohl vidět a setkat se s ní. Chodívá před její školu, ale to je riskantní, neboť spolužačky by to mohly prozradit Luciiným rodičům. Já jsem mu říkala, že Lucie má ještě dost času na vážnou známost, ale on je do ní tak zamilovaný, že se s ním téměř nedalo mluvit. Říkal, že když ji nevidí, nechce se mu ani učit. A když se k učení přece jen nějak donutí, stále přitom myslí na Lucii.

Rozhovory se Sylvou

Kamarádství je lepší

Na tom, že se Rosta a Lucie zamilovali není nic zvláštního. Po pohlavní stránce jsou již dospělí, a tak by tady byly předpoklady pro případné manželství, ale to ještě nestačí. I city se probudily a možná, že i něco víc, avšak ani to nestačí. Pro vážný vztah je potřebná celková lidská zralost, k té patří i určitá zralost sociální. To znamená, že ti dva mají předpoklady ke zvládnutí úkolů, které na ně položí život. Dokáží se sami uživit svou vlastní prací. A nejen to, jsou schopni vytvořit samostatnou domácnost, která se dokáže postarat o dítě. Jsou schopni se osamostatnit od svých rodičů a v případě potřeby jim pomoci.

Ve vyspělých zemích poměrně dlouhá doba vzdělávání posouvá sociální zralost do vyššího věku, kdy se mladý člověk už umí o sebe postarat. U chlapců je to nejdříve po vyučení či maturitě a po skončení vojenské služby, do toho může přijít ještě studium na vysoké škole. Je to tedy věk nad 20 až 24 let. U děvčat je to podobné, neboť i ony studují stejně jako chlapci. Tuto

skutečnost potvrzují i statistiky. Manželství, do kterých děvče vstoupilo po dvacátém roce života a chlapec po dvacátém prvním roce života, jsou mnohem stabilnější než manželství mladších snoubenců.

To, že se chlapec a děvče zamiluje, není celkem v jejich moci. A není na tom také nic zlého. Mimochodem zamilovat se může i ženatý muž nebo vdaná žena. Důležité je to, co s oním zamilováním člověk udělá, jak ho zpracuje. Zralý člověk dokáže realisticky posoudit takový rodící se citový vztah, zda má reálné vyhlídky na to, aby se mohl rozvinout do vážného vztahu, který by mohl vyústit do svátostného manželství, a podle toho se i zachová. Z tohoto pohle-

du má vztah Rosti a Lucie velmi slabé vyhlídky. Je v něm však i nebezpečí, že by mohl příliš rychle přerůst do tělesné roviny.

V tomto případě považují za lepší, aby se vztah přetvořil v kamarádství. Rosta a Lucie by se mohli setkávat v rámci společenství mladých věřících. A nemusí to být jen na vyložené náboženských akcích, ale například i na výletech anebo na slušných zábavách. Vždy, samozřejmě, ve skupině kamarádů. Když bude Lucii osmnáct, budou oba zralejší a pokud budou ještě cítit vzájemnou náklonnost, měl by vztah celkem dobré vyhlídky na to, aby z něho mohlo vyrůst krásné manželství. Nyní by se měl Rosta především cvičit v sebeovládání, v krocení svých citů a v první řadě by se měl varovat tělesných projevů náklonnosti, aby nezlomil křehkou květinu, kterou je patnáctiletá Lucie.

Pamatují na vás všechny, kteří se setkáváte ve společenství i večer před kostelem. Usilujte o to, abyste byli dobrými kamarády, a když někteří začnou spolu chodit, bude dobré, když nepřeruší kontakt se společenstvím ostatních kamarádů.

P. Ladislav Csontos

Polský rockový zpěvák Tomáš Budzyński vypráví o svém nalezení Krista.

Ježíš je Pán!

Vždycky jsem si přál být rockovým zpěvákem. Tuto hudbu jsem v podstatě poslouchal nonstop a jelikož se v mém mládí hrál tzv. „punk rock“, stal jsem se pankáčem a hrál právě „punk rock“. Ve Varšavě jsem spolu s jinými založil skupinu „Armia“.

„Armia“ mi přinesla slávu.

Žil jsem v jejím lesku. Bylo mi dobře. Měl jsem to, co jsem chtěl, naplnila se má přání. Dvacet tisíc lidí vždycky jávalo na mou počest. Fanoušci ke mně přicházeli dokonce i proto, abych je léčil. Mohl jsem mít spoustu holek. Postupně jsem se stával sám pro sebe bohem. Mým fanouškům jsem nahrazoval Pána Boha. Avšak musím poctivě říct, že jsem se nikdy nezřekl Krista a i když jsem měl úplně mylné představy o Bohu i o sobě, Ježíš pro mě vždy existoval a byl někým důležitým, i když ne nejdůležitějším. Mimo Něho jsem měl ještě mnoho jiných „důležitých osob“ na tomto světě, které, jak jsem se domníval, utvářejí duchovní profil člověka. Duchovní zkušenost byla pro mne velmi důležitá, a tak jsem se ji pokoušel vyjádřit slovy. Začal jsem

psát texty k naší hudbě. Když si poslechnete mé texty, dozvíte se

kým jsem byl

a jaký byl můj duchovní profil. Jednoduše řečeno byl jsem celý ponořen do myšlenkového proudu New Age. Myslel jsem si, že svět je plný takových lidí jako byl Ježíš nebo Budha a že v něm můžeme potkat také hrdiny Tolkienových pohádek, tedy elfy a trpaslíky.

Kromě toho jsem se zajímal také o gnosi a různé hereze. Okolí mě považovalo za křesťanského gnostika. A jaké byly mé gnostické texty? Především byly bohaté na metafory zobrazující Boha. Pán Bůh byl v nich představován jako světlo a vítr. Když jsem psal své skladby, měl jsem paradoxní pocit, že jim úplně nerozumím, jako by mé texty měly

druhé dno. Na LP desce „Legenda“, která mi přinesla velkou popularitu, byla také písnička „Světlo sviť“, na jiné desce „Cesta na Východ“. Skrze tyto skladby napsané mou vlastní rukou

Bůh mě vedl k sobě.

Moje obrácení nebylo zas tak neobvyklé. Byl to typický proces. Začalo se právě těmi „více úroveňovými“ písničkami, kterým jsem pořádně nerozuměl ani já ani moji fanoušci. Často mi psali dopisy a prosili mě, abych jim vysvětlil význam metafor použitých v textech. Já jsem však prožíval jisté těžkosti, když jsem jim měl odpovědět na tyto otázky, které trápily i mě. Pochopení však pomalu přicházelo. Při koncertech jsem začal prožívat podivné stavy. Když jsem zpíval „Cestu na Východ“, byl jsem vzrušený. Nějaký vnitřní hlas mi říkal, že onen Východ a Světlo je Ježíš. Slzy se mi tlačily do očí. Nikdo to však neviděl, protože světlo a dým soustřeďovaly pozornost posluchačů na všem možném, jenom ne na mé tváři. Až jednou přišel ten

neobvyklý okamžik.

Bylo to na koncertu v Lodži. Už po několika káté jsem zpíval skladbu „Světlo sviť“, když jsem zatoužil změnit slova. Publikum křičelo: „Světlo sviť“ a já jsem zazpíval: „Ježíši sviť!“ Nastala chvíle konsternace.

Myslel jsem si, že když veřejně vyznám Ježíše, tak to bude prostě fajn, že fanoušci se budou těšit. Avšak nic takového se nestalo, právě naopak. Pod jevištěm se shromáždila skupinka lidí, kteří mi začali ukazovat vulgární gesta. Na mém tričku se objevila slina. Někdo z nahněvaných mladíků praštil našeho zvukaře. Začala vznikat nebezpečná atmosféra. Chtěli jsme něco hrát, ale byli jsme bez šance. Stál jsem tedy na jevišti poplivaný a pomalu jsem začínal chápat, co znamená být křesťanem, že to není sláva tohoto světa, ale je to Boží moc, která může učinit člověka šťastným. Protože, když jsem tak stál v poplivaném tričku, cítil jsem se poprvé velmi šťastný a svobodný. Přede mnou stál nějaký kluk a sprostě mi nadával. Tehdy jsem vzal mikrofon a řekl jsem:

„Človče, Ježíš je Pán.“

Řekl jsem to poprvé v životě. Vždycky jsem si myslel, že taková velká slova vyslovím při mši svaté nebo ve skupině přátel při společné modlitbě. Nyní jsem vyznal Ježíše, když jsem byl poplivaný a znevážený. Koncert skončil, ale tato slova do mě hluboko zapadla. Já, rocková hvězda shozena z podstavce, jsem byl šťastný.

To byl zlom na mé cestě k Bohu. Od této chvíle jsem se začal vědomě hlásit k Ježíši, který se pomalu stával mým jediným Bohem.

Tehdy jsem se také seznámil se svou budoucí manželkou Natálií. Pronajali jsme si byt ve Varšavě. Jednou, hned po nastěhování, jsem šel na nákup. Na ulici jsem potkal svého přítele Petra ze střední školy. Petr byl na střední škole jedním z největších rošťáků, a proto ho také ze školy vyloučili. Když jsme se setkali, po počátečních rozpacích jsem se ho konečně zeptal: „Co tu děláš?“ „Bydlím,“ řekl Petr a ukázal na nedaleký klášter Paulínů. Zjistil jsem, že Petr vstoupil do řádu Paulínů a nyní bydlí necelých dvě stě metrů od nás.

Byl to právě on, jenž nám pomohl vrátit se zpátky do Církve. Právým jménem, ale bez odsuzování, nazval hříchem náš společný život „na hromádce“. Také nás seznámil s jinými kněžími, kteří nás poučili ve víře a pomohli nám přiblížit se ke Kristu. Díky těmto lidem mě, mou rodinu a mé přátele vytrhl Bůh ze „satanových drápů“.

přeloženo ze „Zeszyty ODS“

Během zpovědi zmizela rakovina

Autor veseloher Luigi Antinelli vyprávěl jednou spisovateli Pitigrillimu o svém zázračném uzdravení zásahem Otce Pia.

Lékaři zjistili Antonellimu na krku zhoubný nádor a doporučili mu, aby se dal operovat. Navštívil tedy chirurga dr. Donatiho a zeptal se ho: „Kolik času života mi ještě zbývá?“ Chirurg odpověděl: „S operací šest měsíců, bez operace tři.“ Antonelli: „Tak mne operujte! Tři měsíce života přece jen tak nezchodím.“ A opravdu by se dal operovat, kdyby ho jeden z jeho přátel nepřemluvil, aby jel do San Giovanni Rotondo za Otcem Piem, který mu snad u Boha vyprosí uzdravení bez operace. Antonelli po krátkém rozmyšlení souhlasil.

Připravil se na cestu a odjel do San Giovanni Rotondo. Tam šel do kostela, kde Otec Pio sloužil mši svatou. Zúčastnil se jí a pak se chtěl u Otce Pia vyzpovídat. Co se při zpovědi stalo, nedokázal Antonelli nikdy přesně popsat, přestože byl spisovatelem. Skutečností je, že při zpovědi měl dlouhý rozhovor s Otcem Piem; jak jejich dialog pokračoval a jeho duše byla vtahována do nadpřirozeného světa, měl pocit, jako by jeho tělem procházela energie podobná elektrickému proudu, která zničila jakoukoli stopu rakoviny. Když ze zpovědnice povstal, cítil se Antonelli zdráv nejen na duši, nýbrž i na těle. Naplněn pokojem a štěstím se vrátil ke svým denním povinnostem. Zhoubná choroba zmizela a lékaři mohli jen potvrdit, že je dokonale zdráv.

Pasquale Cataneo, Otec Pio, přítel Boží - dobrodinec lidí

Zachránil 5 000 Židů

Italská vláda, církevní autority a římská židovská obec uctili památku Giovanniho Palatucciho, vysokého důstojníka italské policie za druhé světové války a praktikujícího katolíka, který v chorvatské Rjece zachránil 5 tisíc Židů před deportací do plynových komor. Jeho zásluha spočívala v tom, že vystavoval Židům falešné doklady a nalézal mezery v zákonech, které využíval k prosazení vyřazení jednotlivých osob z transportů. Tato činnost Palatucciho nezůstala utajena, byl německými úřady zatčen, odvezen do koncentračního tábora v Dachau, kde po krutém mučení na jaře r. 1945 zemřel ve věku 36 let. Palatucci byl pověstný svojí zbožností a náboženskou motivací svého jednání. Italská televize o něm točí film.

Gość niedzielnny 21/2000

S otevřenýma očima

Milé děti, ve velkém, městě bydlela rodina na sídlišti v šestém poschodí betonového domu. Z oken bylo vidět šedivé stěny protějších domů. Cesta do školy vedla ulicemi, po kterých projížděla auta po šedivém asfaltu. Jediným kouskem přírody byl na jednom prostranství záhon trávy. Byla sice zaprášená, ale přece jen zelená.

Děti z té rodiny odjely o prázdninách k babičce a dědečkovi. Ti bydleli v domku u potoka. Nedaleko byl rybník. Z okna bylo vidět louku a přes ní byl daleký rozhled do krajiny. Za potokem, byl les, kterým, vedla cesta do hor. Ha louce se pásly ovce. Z domku se dalo vyběhnout na zahradu, kde kvetly krásné květy různých tvarů a barev a dozrávalo ovoce. Často bylo slyšet ptáčí zpěv. U domku byly také slepice, králíci, kočka, ve chlívků prasátko a to všechno hlídal pes, který měl děti rád. Když se děti některý den probudily ráno hodně brzy, viděly, jak vychází slunce. Večer zase, jak na opačné straně domku zapadá a zbarvuje oblohu mnoha krásnými měnivými barvami. Za tmy jasně zářily tisíce hvězd.

Dědeček často vyprávěl dětem zajímavé příběhy, učil je hrám, které ještě neznaly, a seznámil je s rodinami z některých jiných domků. Také jim řekl: „Dívejte se na všechno to krásné v přírodě s otevřenýma očima.“ Nevěděly, co to znamená. Řekl: „To znamená nezapomínat, na toho, kdo ten obrovský vesmír se vši tou úžasnou krásou stvořil. Jak je mocný, moudrý a má nás nesmírně rád. I každý kvítek k nám mluví o něm.“

I vy, děti, se jistě chcete dívat „s otevřenýma očima“. Nechcete zapomínat na „Otce všemohou-

cího, stvořitele nebe i země“, který stvořil i nás a má každého z nás tolik rád, nezapomíná na nás ani na okamžik. Spolu s vámi má radost, že máte hezké prázdniny.

O prázdninách odpočíváte. Žádná škola, žádné úkoly, žádné zkoušení. Místo toho hry, sport, čtení pěkné knížky, výlety, návštěvy a mnoho jiného. Ale odpočinek není zahálení. Když však někdo pořad jenom leží nebo sedí a kouká, není to odpočinek, ale zahálka. Takový jako by začal hnít. Říká se: „Zahálka matka hříchu.“ Snadno pak do takové duše vnikne hřích, jako ošklivý červ do krásného jablka. Zvlášť když se některé dítě nevyhýbá zkaženým kamarádům anebo špatným televizním programům, které jsou jako lákavý, ale jedovatý pokrm.

Velkou pomocí, aby duše byla jako krásné jablko, které není červivé, ale které je čím dále krásnější, je pravidelné modlitba a mše svatá.

Jedna mladá žena, které se připravovala na křest, vyprávěla, jak se dostala na cestu k víře: „Když jsem ještě chodila do školy, domlouvaly jsme se jednou s několika spolužačkami o společném výletu. Když se ale naplánoval na neděli od rána do večera, řekla jedna dívka: „To nemohu, nedostala bych se na mši svatou.“ Některá děvčata se dala do smíchu. Ale ona řekla: „Kdybyste věděly, jaký poklad je mše svatá, nesmály byste se tomu.“ Přemýšlela jsem hodně o těch slovech a nakonec jsem se zvědavosti přišla na mši svatou. A Pán Bůh mě pak vedl dál, a tak se teď těším na křest.“

Vy víte, jaký poklad je mše svatá. A pravidelná svátost smíření a časté svaté přijímání. Nejen ve

školním roce, ale i o prázdninách. Je to také největší posila k tomu, abyste dělali radost, druhým a tak měli v srdci pravou radost i Vy sami. Nezapomínejme na ty, kteří jsou nemocní nebo je jim smutno.

Panna Maria Vám chce vždycky pomáhat a chránit Vás ode všeho zlého. S krásnou duší jsou krásné prázdniny.

Se srdečným přáním takových prázdnin Vás všechny zdraví

Váš P. Bohumil Kolář.

Poděkování

Chtěla bych poděkovat Panně Marii za vyslyšení mé prosby za syna, který po autohavárii byl velmi vážně zraněn. Lékaři mu nedávali moc šancí na přežití. Prosila jsem Pannu Marii za jeho záchranu a když se probal, dala jsem mu zázračnou medailku. Naše prosby byly vyslyšeny. Má sice následky, ale doufáme, že i to časem poleví.

Děkuji Ti, Neposkvrněná Matičko, za Tvou přímluvu i sv. Josefu za ochranu.

čtenářka Helena z Moravy

Neposkvrněná Matko, děkuji Ti za pomoc při operaci mé ženy, která na tom byla velice špatně a vše dobře dopadlo.

Josef, Křinice

Chci dnes tímto poděkovat Panně Marii Ustavičné pomoci a Pánu Ježíši za záchranu našeho pětiletého vnoučka Martínka, který nám spadl na květnou neděli po sedmé hodině večer do rybníka. Jeho o dva roky starší bratr mu podal větev, ale neměl sílu jej vytáhnout, a proto volal o pomoc, ale žádný nepřišel, utíkal domů, jeho matka pro něho skočila, ale musela ho hledat pro nečistotu a žabinec. Když jej s pomocí dostala na hráz, udělali první pomoc, ale vnouček se neprobudil. Během čtvrt hodiny přiletěla helikoptéra a sanitka a po ošetření jej lékaři odvezli do nemocnice, kde prohlásili, že jeho stav je velmi vážný a kritický. Od toho dne nikdo z nás neměl klidný sen. Modlili jsme se stále růženec a prosili s důvěrou v Pannu Marii a Pána Ježíše o jeho záchranu. Každý den jsme jezdili za ním do nemocnice, ale lékaři stále nedávali naději, spíše se obávali

nejhoršího, že mozkové buňky odumírají, a tak že by chlapec nemusel být normální. Na velký Pátek se lékaři pokusili odstranit dýchací přístroj a náš vnouček začal sám dýchat a otevřel oči. Lékaři prohlásili, že je to zázrak, že to nečekali. Pan Ježíš za nás zemřel, ale vnoučka nám zachoval. Z celého srdce proto děkuji Panně Marii Bolestné a Pánu Ježíši za našeho Martínka. Martínek je zcela čilý a normální.

babička Marie Š., Jižní Čechy

Chtěla bych veřejně poděkovat Neposkvrněné Panně Marii a Pánu Ježíši za pomoc a ochranu v celém mém životě při různých situacích a za pomoc navrátit mým drahým víru a oddanost Bohu.

Nastokrát děkuji, moje Maminko.

s úctou Marie Pátková

Nebeská Matičko, omlouvám se, že jsem Ti slíbila poděkování a dlouho to odkládala, činím tak až nyní.

Děkuji ti za to, že jsi mě při mé těžké operaci neopustila. Před operací jsem si dala malinkou zázračnou medailku na sponku do vlasů. Když jsem byla na operačním sále, v duchu jsem si říkala: Panno Maria, teď mě máš na starosti, dělej se mnou co chceš, jsem v Tvých rukou. Pak už nevím nic. Po probuzení jsem zjistila, že medailku mám stále ve vlasech. To bylo pro mne znamením, že jsi byla stále při mně.

Mám trojnásobný bypass a jsem dvacet dva let diabetičkou, na inzulínu asi pět let. Můj stav po dvou infarktech byl opravdu vážný.

Díky Ti, přelaskavá a dobrotivá Matko, že žiji a mohu se i nadále těšit ze své rodiny.

V úctě Růžena Vrzalová

Děkujeme Ti, Panno Maria, že jsi chránila naši dcerku, když musela za prací do velkoměsta. Víme, že jsi jí doprovázela, když měla noční služby a pomáhala v zaměstnání. Neumíme slovy vyjádřit, kolik díky Ti chceme vzdát, ale Ty to nejlépe sama víš. Odevzdáváme ti ji do Tvých rukou a prosíme, když bude stát na křižovatce a nebude vědět kudy kam, ukaž jí směr - neopouštěj ji Maria.

Děkujeme Ti, Maria.

Broňka s rodinou

Chceme s velkou radostí Pánu Bohu a Panně Marii poděkovat za dar a život našeho Lukáše. Po desetiletém bezdětném manželství, jsme uposlechli Boží výzvy a podali žádost o adopci. Po třech letech toužebného očekávání jsme se konečně dočkali. 23. prosince jsme si ho odvezli domů. Nyní 27. 5. 2000 jsme ho křtili v kostele sv. Jiří ve Velkých Opatovicích. Je velkým štěstím být otcem a matkou. Maria, veď ho cestou víry a ochraňuj ho.

Díky, Maria, díky, Ježíši.

*z celého srdce vděční
manželé Jana a Milan Odvalilovi, Velké Opatovice*

Děkují Ti, Panno Maria, za narození zdravého syna Martínka. Stůj při nás, prosím, i nadále a vyprošuj u Pána požehnání, ochranu a dar pevné víry pro celou rodinu.

Marie Š., Návojná

Po sérii horkých květnových dní, v důsledku změny tlaku, upadla náhle naše 93 letá maminka do hlubokého spánku, ze kterého se po celý den a noc neprobrala ani za pomocí injekcí. My jsme se za ni mnoho modlily. Maminka má stále na krku zavěšenou medailku Panny Marie. Druhý den dopoledne, kdy byla stále v bezvědomí, jsme zavolaly kněze, který jí udělil svátost nemocných. Pak jsem se u ní pomodlila tato slova: „Náš Nebeský Otče, ty máš moc život dát a zas jej vzít zpět. Staň se vůle tvá.“ V té chvíli nás začala maminka slyšet a odpovídat na naše otázky. Když jsme ji vzaly za ruku, cítili jsme, že už není bezvládná jako předtím. Po chvíli také otevřela oči. V tomto okamžiku jsme po-

chopily, že tu zasáhla vyšší moc, a neubránily se velkému dojetí. Lékaři nemohli uvěřit tomuto velkému obratu. Takový okamžitý zvrat k lepšímu vůbec nečekali.

Proto ještě jednou díky milosrdnému Bohu a také Panně Marii Zázračné medailky.

dcery Marie a Ludmila z Prahy

Děkují vroucně P. Piovi a Panně Marii za vyslyšení prosby nalezení zaměstnání pro vnučku. Moc děkuje babička

Anna Toužínová

Děkují Panně Marii Ustavičné Pomoci a otci Piovi za vyprošení a uzdravení našeho sedmiletého vnučka.

Prokázalo se, že má značně velký nádor na mozku, ale operativně nešel vyjmout, protože je ve středu mozku a porušily by se další jeho funkce. Lékaři nám sdělili, že se nedá udělat nic víc, než nějaké přemostění. Operován byl 2. listopadu na dušičky, další měsíc ještě ležel na klinice a krevní zkoušky prokázaly, že nádor není zhoubný. Na vánoce byl propuštěn do domácího ošetřování. Od 1. ledna začal chodit zase do školy a bolesti hlavy ustaly. Cítí se dobře a ve škole má samé jedničky.

Proto moc díky Tobě, naše drahá Matičko, za Tvoji pomoc a vyslyšení našich proseb. Stále nosíme zázračnou medailku. I malý Jiřík ji měl při operaci v ručičce.

Za vše moc děkuje

Marie Strítěská, Litomyšl

Chtěla bych poděkovat Panně Marii za vyslyšení naší prosby o mé uzdravení. Když jsem se dozvěděla, že musím podstoupit nutně operaci a po ní další velmi nepříjemné léčení, byla jsem já i celá naše rodina zoufalá, ale Panna Maria vyslyšela naši prosbu. Operaci jsem podstoupila, ale další léčení nebylo už potřeba.

Panno Maria, moc Ti děkujeme, že jsi vyslyšela naši prosbu a vyprosila pro mne u svého Syna potřebné zdraví. Děkuji i všem, kteří se za mne modlili, ať jim Pán Bůh oplátí.

Ludmila z Krkonoš

Děkuji Bohu a Panně Marii za uzdravení!

Dne 2. 9. 1999 jsem onemocněla silným zánětem ramenního kloubu - byla to velká bolest, ruka byla neovladatelná. 3. 9. mi lékař rameno prohlédl a řekl, že asi bude nutná operace - já jsem nesouhlasila, tak jsem dostala spoustu drahých léků. Do tří dnů se dostavila alergie, a to v takovém rozsahu, že ten zánět byl proti tomu nic. Bolest se trochu utlumila. Dostala jsem nové léky i proti alergii, ale výsledek byl minimální. 11.9. jsem jela na Turzovku - jezdím tam ráda. Rameno mne stále bolelo. U pramene mi jedna paní pomohla dát na rameno obklad - kapesník namočený v této vodě. Jaké bylo moje překvapení, než jsme přijeli domů, tak jsem ani nevěděla, že mám rameno - žádná bolest. Teď už máme duben 2000 a rameno je v pořádku. Alergie ale trvala dále. 10.10. jsem jela do Medžugorje - dost jsem se té cesty bála, protože ty potíže alergie, které nechci popisovat byly dost závažné. Cestu jsem zvládla i účast na všech mších sv. a vyšla jsem i na Podbrdo a na Križevac. Cestou domů potíže ještě trvaly. Přijeli jsme domů v sobotu ráno, tak jsem si v sobotu a neděli odpočinula. V pondělí jsem šla pracovat na zahrádku, přesto, že jsem měla nařízeno dodržovat klid. Pracovala jsem s menšími přestávkami celý den a žádná únava. Příští den jsem vzala ryč a dala jsem se do rytí (jsem totiž sama a nemám nikoho, kdo by mi tu práci udělal). Ten úsek, který dělávám dva dny, jsem udělala za jeden den a necitila jsem žádnou únavu. Tím také skončilo moje utrpení s alergií. Pak jsem si nechala udělat zvláštní vyšetření, které potvrdilo, že je vše v pořádku.

Veliké díky a chvála Kristu a Panně Marii - našim ochráncům ve zlých časech.

Marie M., Zlín

Svou vděčnost také vyjadřují: Hana Marie Rakusová, Marie Pacová, manželé Soukupovi z Tavíkovíc, Pavla Chlebovská, Margita Kováčová, Božena Venerová, B. Pavlíčková, Anna Kuželová, Helena

Wojtasová, Vlasta Zimmermannová, Lenka Fialová.

O modlitbu prosí: Aloisie Pučoková, Milada Růžičková, Helena Kratochvílová.

Drazí bratři a sestry,

prosím Vás o modlitbu za požehnání pro naše mladé manželství, které se ocitlo ve velmi těžkých problémech, a hrozí mu rozvod.

Vaše Marie Zdislava

Poznámka: Na nepodepsané dopisy a příspěvky bohužel nemůžeme reagovat (pouhé jméno je také anonym). Prosíme proto dopisovatele, aby ve svých dopisech vždy uváděli celou svou adresu, kterou považujeme za důvěrné sdělení. Pro případné zveřejnění uveďte, jak máme váš příspěvek podepsat (nejlépe celé jméno, např. Jan Novák, Brno). Děkujeme za pochopení. Poděkování a prosby o modlitbu zveřejňujeme bezplatně, avšak redakce si vyhrazuje právo výběru příspěvků dle vlastního uvážení.

redakce

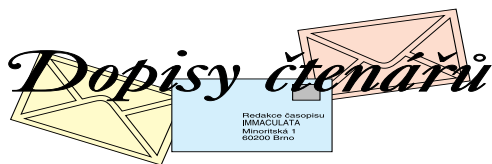
Výtisk navíc

S minulým číslem (viz 3/2000, str. 2) jsme se pokusili o rozšíření našeho časopisu mezi lidmi formou „výtisku navíc“, který jsem zaslali všem odběratelům. Tímto číslem pokračujeme v našem úsilí a prosíme vás, abyste obdrženy „výtisk navíc“ předali někomu, kdo se s Immaculatou ještě nesetkal.

Připomínáme, že za tento „výtisk navíc“ nic nepožadujeme, ale prosíme o jeho předání dál - neposílejte nám ho tedy zpátky. Někteří z vás nám již dali vědět, že si „výtisk navíc“ přejí, jiní prosili, abychom ho jim nezasílali. Snad jsme si to vše dobře poznamenali, pokud ne prosíme o informaci.

Byli bychom rádi, kdyby prostřednictvím našeho časopisu nacházelo cestu k Bohu, zdroji života, stále více lidí. Kéž našemu společnému dílu žehná Všemohoucí Bůh a Neposkvrněná Panna Maria si ho stále vede.

redakce

Milí přátelé,

když jsem posledně vhodila do schránky dopis pro Vás, kde jsem si posteskla, že zatím nevím, komu „výtisk navíc“ dát, potkala jsem na zpáteční cestě sousedku, které jsem Immaculatu dala. Až mi ji vrátí, půjčím ji zase někomu mimo kostel. Včera mi řekla v kostele jedna paní, které Váš časopis také dávám, že se chce zasvětit Neposkvrněné. Snad Vám napíše. Tak se věci dávají do pohybu. Mnohdy stačí malý kamínek a uvolní celou lavinu.

Srdečně Vás zdravím a přeji všechno dobré.

Věra, Strakonice

Neposkvrněná Panno Maria!

Odevzdávám se s důvěrou do Tvých rukou a chci se stát Tvým rytířem. Jsem nesmírně vděčen za Tvá dobrodiní a Tvoji ochranu, zvláště potom v posledním týdnu.

Moje manželka podstoupila drobnou, statisticky nevýznamnou, gynekologickou operaci. Avšak vzhledem k jejímu zdravotním indispozicím (pozn. má jednu ledvinu), jsem měl o průběh a výsledek operace obavy. Vše jsem svěřil do Tvých rukou, Maria, a dnes s vděčností konstatuji, že operace proběhla úspěšně. Děkuji Ti, Matko naše, za Tvé přimluvy u Tvého Syna Ježíše, za zprostředkování milostí, kterých se jí dostalo např. také v podobě dobré, laskavé a příkladné péče lékařského personálu.

Děkuji Ti, Maria, i za sebe. Ve chvílích, kdy jsem žádal o Tvoji ochranu pro svou manželku, dostal jsem - věřím, že Tvým prostřednictvím - ujištění, že ona je tou, s kterou chci

i nadále žít, kterou mám rád, které si vážím a kterou miluji. Dopřej nám, naše Matko, aby toto ujištění zůstalo trvale zapsáno v mém srdci, aby odolalo pokušení a nástrahám tohoto světa i mým slabostem. Se svojí ženou žijeme 15 roků, máme dvě děti (15 a 12 roků). Samotnému je mi 43 roků (manželce 36 roků) a v mém životě nebylo vždy období, které bych mohl přirovnat k současnosti. V čase kolem dospívání jsem velice vlažně (zdali vůbec) plnil své křesťanské povinnosti (stejně tak tomu bylo i u manželky), dokonce i svatby jsme měli dvě (s odstupem 11 měsíců), některé modlitby jsem zapomněl a některé mi nic neřikaly (např. růženec). Poté jsme se dostali do společenství dobrých lidí, které na nás nenásilně působilo - a to trvá do dnešních dnů. Věřím, že je to i na základě Tvých přimluv, Tvého působení a ochrany. Děkuji Ti, Maria.

Na tomto místě chci poděkovat i vlivu našeho duchovního otce P. Antonína Kováře, působícího v kapucínském klášteře v Třebíči - Jejkově. Vyprošuji mu tímto Tvým prostřednictvím hodně Boží ochrany, sílu Ducha a pevné fyzické zdraví. Dnes máme obě děti pokřtěné, manželka přijala od otce biskupa Vojtěcha svátost biřmování a každodenně máme možnost sledovat ve svém okolí drobné milosti, které s nesmírnou láskou a trpělivostí rozděluješ potřebným. Přesto jsou ještě chvíle, i dny, kdy na nás působí shon dnešního světa.

Děkuji proto, Matko naše, neustále za vyslyšení mých proseb a za milost, kterou jsi mě, mé manželce a celé rodině prokázala v posledním období. Ochraňuj nás i nadále a vyslyš naše drobné prosby. Ave Maria!

Žádám Vás tedy o zapsání do knihy Rytířstva Neposkvrněné.

Z celého srdce.

čtenář Josef P., Třebíč

ZPRÁVY

● Oběti pronásledování 20. století

Dvě třetiny všech křesťanských mučedníků od prvopočátku křesťanství pocházejí ze 20. století. Prohlásil to ukrajinský řeckokatolický biskup Michal Hrynčišin, předseda komise pro zajištění nových mučedníků v hlavním výboru Velkého jubilea. Nejvíce mučedníků má Evropa, mons. Hrynčišin řekl, že v tomto století byli křesťané pronásledováni ve větší nebo menší míře téměř ve všech evropských zemích - a to buď nacistickým režimem nebo komunistickým, případně liberálně-zednářským režimem. Dnes jsou křesťané stále pronásledováni v takových zemích jako Súdán, Alžírsko, Saudská Arábie, Kuba, Severní Korea, Čína aj.

GN 19/2000

● Svědectví amerického novináře

Žurnalista a sociolog George Weigel z USA doslova napsal o Sv. otci Janu Pavlu II.: „Jestli se přijímá fakt, že křesťanství nese s sebou pravdu o dějinách světa, potom význam osobnosti Jana Pavla II. se ukazuje ještě zřetelněji. Srovnáme ji s takovými postavami, jakými jsou Billy Graham, jenž dal protestantismu nový dynamismus a dosud nevidaný celosvětový rozměr, nebo Karl Barth, který je ztělesněním velkého pokusu o křesťanskou autenticitu na principu protestantské reformace. Ani Graham ani Barth se nestali pro tento svět morálními autoritami takového formátu jako Jan Pavel II. V tomto smyslu (Jan Pavel II. neustále zdůrazňuje, že jeho veřejné svědectví pro mravnost je vždycky a všude motivováno křesťanskou vírou) se ani jeden z obou jmenovaných nestal evangelizátorem toho typu, jakým je pro celé lidstvo Jan Pavel II.“

GN 19/2000

● Zemřela bývalá sekretářka A. Solženicyna

Ve věku 75 let zemřela v Německu paní Irina Ilovajská-Albertiová, dlouholetá sekretářka známého spisovatele a bojovníka proti komunismu Alexandra Solženicyna. Paní Ilovajská pocházela z rodiny ruských emigrantů v Jugoslávii, kde se narodila r. 1925, v mládí konvertovala ke katolictví a provdala se za italského diplomata Albertiho. Po smrti svého muže doprovázela A. Solženicyna do jeho exilu ve Vermontu v USA, kde pro něho pracovala jako sekretářka. Později založila v Paříži tý-

deník „Russkaja mysl“, jehož se stala první šéfredaktorkou. Její celoživotní snahou bylo poskytnout západnímu světu co nejdetailnější informace o pronásledování křesťanů v komunistických zemích, proto také jí byl až do Gorbačovovy éry zakázán vstup do SSSR. V devadesátých letech se jí podařilo založit v Rusku první křesťanské rádio. Udržovala také osobní kontakty se Sv. otcem Janem Pavlem II., minulý rok se účastnila také Biskupské synody pro Evropu.

Glaube und Kirche 5/2000

● Indické sestry nežádoucí

Po několika desítkách let obětavé práce v domově pro přestárlé a invalidy v německém Düseldorfu bylo bez udání důvodů 18 indickým řádovým sestrám odňato místním pracovním úřadem pracovní povolení. Sestrám nezbyvá než odejít z Německa navzdory skutečnosti, že jejich práce byla vždy vysoce pozitivně hodnocena. Uvedené diskriminační rozhodnutí je dávano do souvislosti s nynější kampaní v Německu proti údajně „propapežským“ a „fundamentalistickým“ katolíkům, mezi které byly dosud tyto indické sestry počítány.

GK 5/2000

● Požadavek náboženské svobody

Katolictví biskupové Vietnamu poprvé v historii komunistické správy země vydali prohlášení, v němž požadují náboženskou svobodu a respektování lidských práv. Zároveň protestují proti státním zásahům do vnitrocírkevních záležitostí, například proti tomu, že každý kandidát kněžského studia musí k tomu mít souhlas příslušné organizace komunistické strany (jako u nás před listopadem 1989, pozn. redakce). List vietnamských biskupů odvysílala zahraniční rozhlasová stanice „Rádio Veritas Asia“.

GN 10/2000

● Kněží a řeholníci ve Francii

Počet duchovních po letech poklesu se ve Francii stabilizoval a čítá v současné době 227 tisíc osob. Publikovala to nedávno Biskupská konference Francie. Nepatrný vzrůst zaznamenaly řehole, hodně ale vzrostl počet stálých jáhnů. Je jich 1418, to znamená dvakrát víc než před deseti lety.

GN 20/2000

OBSAH	
Modlitba k Bohu Otci	3
Ze života sv. Františka z Assisi	4
Petr našich dnů - Boží Milosrdenství	6
Naše motivace	8
Dvě srdce	8
Přátelství s Bohem	9
Pius IX. - papež Neposkvrněného početí	12
Svatost smíření se přece jen uskutečnila	13
Je čas něco pro život udělat	14
Díky, Marii	15
Ochrana zvířat v katolické Církvi	16
Jak velký je váš Bůh?	17
Co znamená odpustit?	18
Misie v Brazílii	20
Význam manželství	22
Rozhovora se Sylvou - kamarádství je lepší	24
Ježíš je Pán!	25
Během zpovědi zmizela rakovina	27
Zachránil 5000 Židů	27
Milé děti - S otevřenými očima	28
Poděkování	29
Dopisy čtenářů	32
Zpráva	33

Immaculata - Neposkvrněná
(dvouměsíčník) 4/2000, ročník IX.
ISSN 1210-5732

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho

č. j. 868/94 ze dne 4. dubna 1994.

Registrační značka: MK ČR 6202.

Podávání novinových zásilek povoleno
Oblastní správou pošt v Brně č.j.:
P/2-4363/93.

Vydávají: Bratří minorité

Nakladatelství: Konvent minoritů
v Brně. Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Bankovní spojení: Union banka, a. s.,
Brno, číslo konta: 91400033 / 3400
Bezhotovostní platby **vždy** opatřte
var. symbolem, což je vaše IČP.

Cena se rovná výrobním nákladům t. j. 10 Kč/1výtisk (+ 6,40 Kč poštovné). Předplatné na rok 2000: Dobrovolné dary.

Tyto je možno zasílat na adresu:

Konvent minoritů v Brně
Minoritská 1, 602 00 Brno,
e-mail: immaculata@iol.cz ;tel.: 05/ 42 21 56 00

Čtenáři ze Slovenska

mohou posílat předplatné na adresu:
Kláštor Minoritov, Košická 2, 054 01 Levoča

Poštovní poukázkou typu C (žlutou) s poznámkou „předplatné Immaculaty“ v rubrice „zpráva pro příjemce“. Dle našich finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kdo nemají dostatek finančních prostředků k úhradě předplatného a o časopis si požádají. Z důvodu nečitelnosti adres nemůžeme mnohdy Vaši korespondenci vyřídit. **Prosíme Vás proto o čitelné psaní.** Děkujeme.

Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu prosíme i nadále posílat na naši adresu v Brně.

Stálé předplatitele prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli číslo vytištěné v levé horní části svého adresního lístku za zkratkou „IČP“, nebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s naším časopisem.

Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečné Pán Bůh zaplat!

Prosíme všechny čtenáře, kteří obdrží náš časopis, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým, a takto umožnili Neposkvrněné získávat srdce lidí pro Ježíše.

Vatikánský rozhlas vysílá pro Vás denně na středních vlnách 1530 kHz a na krátkých vlnách 6245 kHz (49m)

* česky v 5.10 hod a v 19.30 hod *

* slovensky v 5.25 hod a v 19.45 hod *

*Radio **PROGLAS** - sv. Hostýn 90,6 MHz, Brno 107,5 MHz, Praděd 93,3 MHz*

Chceš se ještě více přiblížit k Pánu Ježíši? Dovol Jeho Mamince, aby se tě ujala. Odevzdej se s důvěrou do jejích neposkvrněných rukou a staň se jejím rytířem. Pokud se rozhodneš, požádej o zapsání do knihy Rytířstva Neposkvrněné v **Národním centru MI, Minoritská 1, 602 00 Brno**. Ve své žádosti uveď svou adresu, datum narození, datum prvního sv. přijímání (rok) a nakonec připoj svůj **vlastnoruční podpis**.

Členství v MI se navzájem nevylučuje s členstvím v jiných mariánských sdruženích.

foto: bB

KALICH

Kdysi, už je tomu mnoho let, jsem se setkal s kalichem. Viděl jsem jich před tím jistě již mnoho, ale setkal jsem se s ním tenkrát v Beuronu, když mi přívětivý mnich, kterému bylo svěřeno posvátné náčiní, ukazoval poklady sakristie.

Stál na široké noze, pevně a bezpečně na svém podkladu. Velmi štíhlý dřík směle stoupal vzhůru. Cítili jste tu stoupající, stlačenou, nesoucí sílu. O něco výše nad jeho polovinou byl ostře utvářený ořech a konečně, na vrchu dříku, tam, kde úzký prsten ještě v poslední kázni soustředil tu ušlechtilou sílu, pučelo jemné, přísně utvářené listoví a v něm spočívalo srdce kalichu, číše.

Jak jsem tehdy cítil to svaté tajemství!

Nosný dřík jako by vystupoval z bezpečné, hluboké půdy ve zkázně ušlechtilé síle, a z něho jako by vzkvétal onen tvar, který říká jen jedinou věc: pojímám, chovám v sobě.

O čistý, o svatý, ty tajemství, ty nádobo, která ve své blýštící se hloubce skrýváš Božské Krupěje, nevyslovitelné mystérium úrodné, sladké Krve, která je sám oheň, sama láska!

A myšlenky šly dále. Nikoli, nebylo to myšlení, bylo to vycitování, vidění: nestojí to zde svět? Nestojí to zde stvoření, které konec konců má jen jediný smysl? Nestojí zde živý člověk, s duší a tělem a tlukoucím srdcem?... Neřekl svatý Augustin ono velké slovo: V tom tkví nejhlubší podstata mého lidství, že „jsem schopen pojmut do sebe Boha.“

Romano Guardini, O posvátných znameních

*Hospodine, ukaž mi svou cestu,
budu žít podle Tvé pravdy.*

Ž 86,11

